

VILLA REBECCA

carter brown

Era cu mult mai bine decât băteam la ușa.

Stai atît de lipitî unul de altul încît sînt nevoit să tușesc de patru ori înainte ca să mă bage în seamă. Kratz îi dă drumul brusc fetei — care face înapoi un pas și începe să-și aranjeze părul cu un gest voit nepăsător.

În locul lui Kratz sînt sigur că n-ai fi lăsat-o din brațe cu una cu două și cu atît mai rău pentru nepoftitul care-ar fi năvălit în cameră!

Fata merită din plin să-î arunce ochiuri la capac!

Are exact acel model de yasiu care a dispărut odată cu Mae West și pe care cunosătorii n-au încetat să-l regrețe pînă în ziua de azi.

— Am ciocănit la ușa, zic eu, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am închipuit că nu m-ați auzit.

Individul îmi face cîntec să-î cunosc privirea chiorășă.

— Asta-i tot, domnișoară Ames, spune ei rece.

— Bine, domnule Kratz, îi răspunde fata. Cînd trece prin dreptul meu obrajii îi ard precum cerul în amurg la tropice. Un telefon începe să sune în anticameră. Fata închide ușa după ea și în clipa următoare țîrlitul încetează.

Kratz se lasă să cadă într-un fotoliu, în spatele mesei sale de lucru, și se prefăce că-și pune ordine în niște hîrtii.

— Dorești să mă veдеști, mormăie el.

— Dumneavoastră dorești să mă veдеști, îi aduc eu urgent pe calea cea bună. Mă numesc Billi Cameron.

— Al da, aprobă el și continuă să se ocupe de hîrtii. Detectiv particular!

— În orice caz nu marea șef al tribului Sioux. Telefonul care se află chiar lîngă cotul său emite un fel de țîrlit politicos. Kratz ridică receptorul și mormăie cîteva vorbe. Îmi aprînd o țigară și arunc repede o ochire în jurul meu ca

să nu mă plictisesc. Cei patru perși sînt tace-țași în întregime cu fotografiile din care poți reface istoria completă a music-hall-ului. Vă interesează o poză dintr-un număr de varietet? O găsiți aici. Tot ce s-a întîmplat în acest domeniu în ultimii treizeci de ani vă stă la dispoziție.

Kratz pune receptorul la loc și se uită la mine din nou. Privirea îi este ceva mai binevoitoare.

— Scuză-mă, zice el. Mai descumpănit adineori.

— Eu sau blondă?

Își strînge buzele într-o schimonositură care poate că vrea să pară un sufl.

— Da, am o secretară superbă. (Cu un gest își alungă gîndul.) Să vorbim despre afacerea Cameron. Am o problemă de rezolvat. (Își trece mîna prin părul său des.) Dumnezeule!

Am un milion de probleme! Din clipa în care cel mai amărît dintre artiști începe să cîştige niște, își închipuie că poate să vorbească de artă cu A mare și să nu-l mai intereseze seriarul cu bani. Singurul tip care poate să-l facă să revină cu plicărele pe pămînt e impresarul său, adică în general eu. (Face deodată și surdă.) Dar ai tu siguranță propriile dumitale probleme. Ai auzit vreodată vorbindu-se de Rebecca?

— Bineînțeles. Rebecca, împărăteasa mistenaliului, regina iluzionistilor, cea mai mare magiciană de la era cavernelor pînă azi.

Deschide o cutie de țigări aflată pe birou, scoate una dintre ele, o decapitează între dinți și scuipă capătul în coșul de hîrtii. Acționează de cîteva ori fără succes totuși zîmțată a unei brichete de aur și, dezgustat, o zvîrle și pe ea în coș.

Îi întind o cutie de chibrituri.

Sufia în curînd un nor de fum în direcția mea.

— De ea e vorba, aprobă el. Se pricepe în telepatie; poate chiar și în psihopatie.
— Cred că-ți trebuie un psihiatru, nu un detectiv, îi zice eu.

Clatină energic din cap.

— Nu, dacă încredințez afacerea unui psihiatru, e nenorocire. Mai are contract pentru douăsprezece săptămâni la Ambasador. Trei mii cinci sute de dolari pe săptămână! Cum o să mă adresez unui psihiatru?

— Ar trebui să găsești pe cineva s-o păzească.
— Nici nu știu ce bine ai nimerit-o! (Și mesecă țigara cu nervozitate.) Va muri în următoarele cincisprezece zile. Funerariile îi sînt deja pregătite!

— Dacă e vorba de o viltoare sinucidere, poate că totuși ai mai curînd nevoie de un psihiatru.

— Nu. (Dă din cap cu și mai multă violență.) E vorba de un alt nebul care îi vrea capul. O bombardează cu scrisori în care îi anunță data la care va muri, îi dă amănunte despre imorfințare și alte chestii de astea teribile de drăguțe. Începe s-o calce pe nervi. (Suride.) E încă tînără și ideea morții nu-i cade prea bine. Dacă stau să mă gîndesc nițel, nici mie, care acum sînt aproape un baballic, nu mi-ar surde ideea.

— Îmi tau chibritul de pe birou și-mi aprind și eu o țigară.

— Vrei să-l dibui pe ticnitul în cauză?

Chipul său se întuneacă deodată.

— Vreau să verific dacă e vorba într-adevăr de un sărit de pe fix. Dacă e vorba de așa ceva, nu sînt neliniștit. În lumea artei e meritu că cineva care scrie epistole asurtoare. Dar dacă e vorba de altceva...

— În ce sens?

— În sensul în care ea ar avea o familie de ticniți, un soț nebul, și foarte probabil un rol de rude care așteaptă s-o moștenească. (Suride puțin încurcat.) Are cu adevărat darul de a prevedea; te asigur. O știu: a demonstrat-o de mai multe ori. Și povestea asta o neliniștește cu adevărat.

— Bine, Cînd trebuie să-ncep?

— Imediat. Cu cît afcerea se va-ncheia mai repede, cu atît va fi mai bine.

— Nu ții să-și bage poliția nasul?

— N-am nevoie să-și vîre nasul în treburile mele; tare am impresia că nici familiei respective nu i-ar conveni așa ceva. Și n-am nevoie nici de o astfel de publicitate. Publicul are reacții imprevizibile.

Pun o altă întrebare inevitabilă:

— De unde începi?

— De la Rebecca. Aruncă o privire în familia ei. Se duce acasă în fiecare sîmbătă după spectacolul de seară și rămîne acolo pînă luni dimineața. Cel mai bine ar fi să pleceți împreună cu ea. Dă-te față de ceilalți drept un prieten de-al ei.

— Rebecca e de acord?

— O să fie, răspunde el vîrt. Am s-o anunț. Dă-mi un telefon mîine după amiază și am să-ți fac precizări. Care și-e tariful?

— Șaptezeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

Se strîmbă.

— Drace! Cu prețul ăsta aș putea angaja o trupă de jongleri.

— Știu că cînt la vioară, îi răspund eu. Dar asta mai înseamnă un supliment.

— Nici un supliment la tariful ăsta...

— Dă-mi ca primă secretara duminică și scad prețul.

— Șterge-oi zice el zîmbînd. Și nu uită să mă suni mîine.

— Nici o grijă.

Trec prin anticamera unde blonda bate la mașină cu vîdită îndemnare.

— Domnul Kratz m-a rugat să-ți spun că putești să vă reîntîlți împreună activitatea atît de supărător întreruptă, o anunț eu cu tupeu.

— Poate vă credeți noștri, domnule Cameron, răspunde ea lovind cu furie în claviatura mașinii. Dar ce-aveți deasupra ochilor? sprîncene sau murdărie recoltată tot privind prin gaura cheii?

— Cu tine în zonă, comara mea, m-aș preta și la practici de astea.

Se oprește din lucru și mă măsoră lung.

— Domnule Cameron! Vă rog să fiți atît de amabil și să plecați. Am foarte mult de lucru. Îi arunc o ocheadă complice.

— E frumoasă dragostea, micuțol! (Cînd ajung la ușă mă reîntorc.) Pe cîrînd! — Dacă asta ar depinde de mine, nu ne-am mai vedea niciodată.

Ajung în cele din urmă la propriul meu birou. Îi găsesc aici pe Joe Demus pregătit să cîntească ziarul de seară.

— Salut, îmi surde el larg. Ce-i nou?

— Clădirea O.N.U.

Ocolesc masa de lucru și mă așez în fotoliu.

— Totți o fac pe doștepții, zice el. În afară de noi, sărmanii sticleți. Sticleții nu fac niciodată pe nimeni să rîdă.

— Probabil că nu zic niciodată nimic hazliu. Dar ce vînt te-aduce pe la mine?

Capătă un aer jignit.

— M-am oprit în trecere; mi-am zis că poate al chef să dai ceva de băut iar tu îți închipui că vreau ceva. Poliștii nu sînt iubiți pentru ei înșiși.

Coborîm la barul din colțul străzii. Comand două pahare de whisky cu lămîie. Cam estrîngentă chestia ăsta!

— Am întîlnit în oraș pe unul dintre prietenii tăi, mă anunță Joe pe un ton volt neglijent. Roscoe Ellard.

Whisky-ul meu devine și mai astringent.

— Credeam că mai are doi ani de stat la mitica.

— I-au dat drumul pe cuvânt de onoare acum două zile. Roscoe are relații... Nu știu cât îi costă...

— Mulțumesc pentru informație.

— Roscoe nu te iubește. Și a mai avut și trei ani de închisoare ca să se gândească la sentimentele tale. Dacă ai fi în locul tău, ai căsa ochii bine la ce e în jur.

— Așa voi face.

— Roscoe e un subtil, zice Joe uitându-se la paharul său. Dacă te adunăm dintr-un canal într-o bună zi o să aibă cu siguranță un alibi inatacabil. Să n-ai încredere în nimeni, Bill.

— N-am încredere în nimeni. Nici măcar în poliști.

Surde din nou

— Mereu căpătinos, zi? (Își pune paharul gol pe teighea.) În orice caz, pe curînd, Bill. Iese pe ușă încovîindu-și umerii lași.

Bătrînul Joe Roscoe e deci în libertate; asta o să reînceapă ca și altădată. Ag face bine să-mi tremblez cu mine artileria. Roscoe are un picior mai scurt decît celălalt cu cinci centimetri și asta datorită mie, și mi-e greu să cred că Roscoe e tipul care să uite și să lerte.

Îl sun pe Kratz a doua zi după amiaza. Totul e arănat. Trebuie s-o iau pe Rebecca din cabina ei după spectacolul de simbrătă soară. Kratz mi-a reținut un loc la teatru, gîndindu-se că poate mi-ar plăcea să văd programul înainte de-a o cunoaște. I-am zis că e o idee grozavă și el m-a sfătuit să nu-mi fac griji, o să afiu costul biletilor pe nota mea de plată.

Generos, individul!

Iată-ne și simbrătă seara. Am un loc destul de bun la mijlocul celui de-al treilea rînd de fotolii. Altădată astfel de spectacole se dăduseră la șantani, dar acum ți se servesc într-un teatru numit music-hall, ceea ce permite să se duze prețurile.

Prima parte e destul de bună; izbutesc să mă țin treaz. Vine în sfîrșit rîndul Rebecăi. Mă îndrept de spate și încep să mă interesez de spectacol.

Scena e cufundată în întinerie, orchestra atacă Dansul macabru, un proiector își îndreaptă lumina spre centrul podiumului. O bătare de tobo, un nor de fum și deodată apare Rebecca. Am mai văzut chestii de astea în barăile de la bilci, dar trebuie să recunosc că Rebecca are o clasă mult mai mare.

E îmbrăcată în voaluri albe. Poartă un fel de tunică albă și transparentă care lasă să i se ghicească perfecțiunea picioarelor și se mulează pe trupul său admirabil. Pletele negre ca smocul îi cad în valuri pe umeri și un machiaj complicat îi pune în evidență marii săi ochi luminoși.

Are doi asistenți, o fată cu o caroterie cum am văzut la Jane Russell, îmbrăcată într-un colant înstelat; și un tip cu aspect de șeic arab, purtînd o cămașă de mătase albă și un pantalon negru.

E o iluzionistă bună: chiar excelentă. Execută cîteva figuri reușite — îi tale pe îndrîcit în două cu ferăstrîul și, în plus, face picioarele să meargă în jurul scenei, în timp ce capul și bustul rămîn suspendate în aer privind spectacolul. Apoi o așază pe fața în mijlocul scenei, îi dă un ordin și fata se evaporă într-un nor de fum, pe urmă, în mai puțin de o secundă reapare în fundul sălii și o străbate în fugă.

După aceea îl face pe băiat să meargă cu bicicletă, cu fata așezată pe ghidon, pe deasupra capetelor spectatorilor. Mai are încă o grămadă de trucuri de același fel. Probabil că totul se bazează pe un joc de oglinzi. În orice caz, e bine executat.

Ne mai servește și o experiență de telepatică, alege cîteva persoane din sală și le spune numărul permisului lor de conducere și alte trucuri de același gen. La sfîrșit, ca să termine spectacolul cu un moment culminant, o ia pe față, o transpune într-o stare de catalepsie și, ca să dovedească asta, îi vîră cuie de 20 de centimetri în corp, apoi se îndăpărtează, se plan-tează lîngă marginea scenei și dă un ordin.

Fata se ridică la un metru cincizeci de pămînt și rămîne nemîșcată, la orizontală. Cei alți comper trec de mai multe ori pe sub ea, pe urmă dă cu minile pe deasupra ei, aducînd astfel spectatorilor proba decisivă că nu e sufînită de nici un accesoriu.

După care se lasă corînda.

Rebecca vine să salute publicul și se înclină de trei ori. Încă se mai aplaudă cînd lumina din sală se aprinde din nou.

Mă îndrept spre culise și îi caut cabina. Bat la ușă: o voce profundă de controlto îmi strigă să intru. Mă conformez. E îmbrăcată într-un talor gri cu siguranță cumpărat din Bond Street. Tormai se rujează așezată la oglindă.

— Numele meu e Bill Cameron.

Dă din cap.

— Domnul Kratz m-a anunțat. Se pare că sîntem vechi prieteni. Poate c-ar fi bine să începem prin a ne tutui.

— De acord, Rebecca.

Buzele ei sînt cuprinse de un tremur ușor.

— Mulțumesc, Bill.

— Am asistat la programul tău. E excelent!

— Ar putea fi și mai bun, îmi răspunde ea liniștită, dar nu vreau ca publicul să-și piardă impresia salutară că e vorba doar de un joc de oglinzi.

— Și nu-l așa?

Pune pe mînușă tubul de ruj și se întoarce spre mine.

— Nu, deloc, zice ea cu dezinvoltură. Ai putea face mai bine, dar cred că mai sînt în vigoare unele legi contra vrăjitoriei.

— Nu-mi spune că ești o vrăjitoare, protestez eu ridicînd din sprîncene, în nici un caz cu un astfel de fizic!

— Cele mai capabile vrăjitoare au fost întotdeauna frumoase, zice ea. Sau sînt cumva prea modestă?

— Cu o asemenea siluetă nu se pune problema. (Îmi aprind o țigară.) Ești frumoasă, cred că poți să câștigi bănet, nu glumă; totul pentru a fi fericită, ce mai încolo și-ncolo!

Ridică din umeri cu grație.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că pot să am la dispoziție pe cel mai bun detectiv din oraș care să vegheze asupra intereselor mele; într-adevăr, ar trebui să fiu fericită. (Își ia o poezie de pe masa de toaletă.) Mergem?

O pornim.

Sîntem în mașina ei pe care o conduce cu dexteritate. E un biet Aston Martin de import cu motorul modificat și care trebuie să fi costat mai mulți bani decît cîștig eu într-un an. Mă așez alături de Rebecca întrebîndu-mă dacă luxul învelitoare a scaunelor nu se simte lăgădat de calitatea jalnică a costumului meu. Aprind două țigări, îi dau și ei una, pe urmă îmi aduc aminte fără nici o legătură că are un soț.

— Spune-mi, o întreb, mesajele astea de amenințare te primești de multă vreme?

— De două săptămîni.

— Și te-ai pus pe gînduri?

Șovăie o clipă.

— Bill, trebuie să mă crezi pe cuvînt. Nu glumeam în legătură cu numărul meu, nu utilizez oglinzi. Am anumite puteri, puteri oculiste, dacă îți la adjectiv, știu să separ adevărul de fals, și aceste mesaje sînt... malefice.

— Puterile tale nu-ți spun nimic mai mult? Nu știi cine îți le trimite?

— Nu. Știu doar că sînt malefice, că înseamnă un pericol pentru mine. Mă... înspăimîntă.

— Dacă expeditorul nu-i țînit, trebuie să fie atunci cineva care are de profitat de pe urma morții tale, fie din pricina banilor, fie pentru că te urăște și vrea să se răzbune pe tine.

Mașina țîșnește pe șosea; acul vitezometrului e blocat la 110 iar cel al surometrului e aproape de maximum. Privesc drumul care se întinde drept în fața noastră.

— De fapt, ți-am pus o întrebare. Dacă preferi, o împărțim în două. Primul punct: cine ar beneficia de moartea ta?

— Soțul meu moștenește jumătate din avere, răspunde ea rece. Fratele meu și sora mea cîte un sfert fiecare.

— Cam ce avere ai?

— E vorba de ceva cu șase cifre.

Fluier admirativ.

— Asta înseamnă băneț, nu glumă. Dar cine te urăște în asemenea hal încît să aibă chef să te vadă moartă?

— Bill, ai într-adevăr un dar să vorbești cu o cruzime, zice ea cu un ton înghețat.

— Nu cred în perifraze. Dacă ne hotărîm să luăm lucrul în serios, trebuie să discutăm

deschis. Cred în procedeele eliminării suspectilor.

Încălă ușor din cap.

— Ai dreptate. Nu cunosc pe nimeni care să mă urască atît de tare încît să fie gata să mă omoare. Cu excepția...

Își mușcă buzele.

— Cu excepția? Insist eu.

— Dominic, poate.

— Dominic?

— Soțul meu.

Pentru prima oară în viața mea nu găsesc nimic să-i răspund.

Părăsim autostrada și drumul devine mai strîmt. Un miros de sare impregnează atmosfera.

— Poate că sînt nedreaptă cu Dominic spunînd asta. Dar mă urăște, mă urăște, mă urăște fiindcă am roșit.

— Iar el?

— E un ratat. Dar nu-l greșoala lui. Într-un cămin, sărăcia psihologică presupune că bărbatul să aducă banii în casă.

— Găsește-mi o femeie cumsecade care ar putea să mă întrețină și o să fiu mulțumit să dau la pește în timp ce ea aduce bani. Teoria ta e strictă pentru uzul publicațiilor pentru femei.

— Așteapta să-l cunoști pe Dominic.

Ieșim pe drumul spre litoral și virăm la dreapta. Oceanul strălucește sub lună.

— Drăguț, zic eu. Locuiești pe tîrm?

— Chiar pe plajă. A costat mulți bani dar merită. Ador marea. Tu nu?

— Oh! Nu-mi spune nimic.

— Ți se-ntîmplă să te entuziasmezi de ceva?

— De dame.

Mașina încetinește, pe urmă o la în unghi drept pe o alee. În fața noastră se ridică o casă modernă cu două etaje.

— Pentru mine e o baracă vulgară, zic eu, dar tu îl numești, presupun, Căminul?

— Asta-i ceva ce se apropie cel mai mult de un cămin. Familia mea locuiește aici.

— Soțul, fratele și sora. Asta-i tot?

— Dominic, Lila și Carl, asta-i tot. Și e destul.

Oprește mașina în dreptul peronului. Cele mai multe din încăperile casei sînt luminate.

— Familia e încă în picioare, zic eu.

— În general, sînt prea obosiți ca să se ducă la culcare.

— Iată o remarcă pe care ăș califica-o drept ambiguă.

Coborîm din mașină și ne îndreptăm spre ușa de intrare. Aceasta se deschide cînd ajungem în dreptul ei. O fată se iese în prag. O vestală mai tinăreă a Rebeccai. Poartă un corset de mătase și un șort ultra-scurt.

— O! exclamă ea ofțită. Aduci un bărbat în casă!

Rebecca suspină uxor.

— Ti-l prezint pe Bill Cameron, Lila, zice ea. E un vechi prieten do-al meu.
— Prieten sau iubit? întrebă Lila cu entuziasm. Pe mine, în orice caz, mă face al naibii să suspin.

— Lile nu s-a putut niciodată obișnui cu gândul că sînt două sexe pe lumea asta.
— Viața ar fi ai naibii de plicticoasă dacă er fi numai unul, murmur ea.

— Vezi! exclamă Lila cu o mustră triumfătoare. Și el gîndește ca și mine! Intrăm în hol. Lila se dă înapoi împotriva dorinței sale ca să mă lase să trec. O ating ușor cu brațul și ea suspină. Ajungem în salon, mare ca o sală de așteptare a unei gări și prevăzută cu numeroase ferestre care dau spre ocean.

În încăpere sînt doi bărbați. Unul dintre ei, așezat în fotoliu, citește o carte. Are după părerea mea vreo patruzeci de ani. Păr închis la culoare și moale, un chip de o mare frumusețe. Celălalt, în picioare, cu un pahar în mînă, privește pe fereastră. Trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Are același păr negru ca și Rebecca și Lila. O cută arțăgoasă îi schimonosește gura. Ne aruncă o privire rea.

Rebecca își așază poșeta și începe să-și scoată mînușile.

— Vi-l prezint pe Bill Cameron, zice ea. un prieten pe care nu l-am revăzut de mulți ani. I-am căzut pe cap în după amiază asta și l-am invitat pentru week-end. (Se întoarce spre mine.) El e soțul meu, Dominic.

Întin din cap.

— Scuză-mă că nu mă ridic. Cum îți merg treburile?

Îți reia cartea și reîncepe să citească.

— Iar el e Carl, fratele meu, continuă Rebecca pe un ton lipsit de orice expresie.

— Bună seara, zice el. (Îți pleacă ochii în paharul gol.) Bei ceva?

— Mulțumesc, îi răspund. Un whisky, dacă te poate.

— Slavă lui Dumnezeu, nu ești difidil. Ultimul vizitator pe care l-am avut era un colonel englez în retragere care nu bea decât scotch original; zicea că nu suportă amestecurile. (Se îndreaptă spre bar și scoate pahare.) Tu bei, Rebecca?

— Nu, mulțumesc.

Se așază pe canapea și-mi face semn să mă așez lângă ea.

Carl îmi aduce un pahar.

— Barul e acolo, Bill, servește-te cum poțtești. În casa asta nu e nici un protocol.

Dominic își așază cartea după ce mai întii a pus un semn la pagina unde a rămas.

— Cum a mers săptămîna asta, dragă?

— Foarte bine, răspunde Rebecca cu voioșie. Numărul meu are în continuare succes.

— Îmi pare bine. (Mă scrutează politicos.) Ești din aceeași branșă domnule Cameron?

— Nu chiar așa, îi răspund. Sînt un fel de agent.

— Te-al certat cu Kratz? o întrebă el pe soția lui.

— Ti-am spus că Bill e un vechi prieten. Nu are nici o legătură cu munca mea.

— Un prieten regăsit din trecutul tău romantic? (Ridică din sprincene.) Dar e fascinant! După care îți reia lectura.

Îmi zic că m-am aranjat pentru un week-end pe cinste.

Lila se cașără pe brațele unui fotoliu și-și încrucișează picioarele.

— Agenții îți exercită dreptul asupra coșurilor ca și producătorii? întrebă ea.

— Lila are o imaginație delirantă, zice Rebecca. Ea crede că singurul avantaj pe care-l obții de la virtute e atunci cînd ți-o pierzi.

— Și la ce bun s-o păstrezi? întrebă Lila rîzînd. Te trezești fată bătrîină fără chiar să-ți dai seama.

— Am mai auzit deja toate astea, mormăie Carl. Chiar dacă sînt noutăți pentru Bill. Păstrează-ți efectele pentru clipa cînd vei începe să joci pe Broadway. Asta o să fie peste cîteva săptămîni, nu-ți apăsă Lila se înroșește.

— Kratz mi-a promis că o să-mi găsească în curînd ceva, protestează ea pe un ton agresiv. O să vezi!

— Ard de nerăbdare!

— În orice caz, dragă, o să ții de mult leșită la pensie cînd cartea ta o să apară.

— Nu poți să pricepi ce e lucrarea mea, încultol o gratulează el.

Dominic își pune din nou jos cartea.

— Scuzați-mă, dar mă duc la culcare.

Îi privesc cum traversează încăperea schibpătînd, sprîlîindu-se cu greutate în bastei.

Un infirm, li aruncă o privire Rebeccăi.

Îi înțeleg acum de ce-o urăște.

Fereastră camerei mele dă spre ocean și spre plajă, ca aproape toate celelalte ale casei. Îmi desfac valiza pe care mi-am adus-o și îmi agăț haina în dușap. Îmi scot cravata, aprind o țigară și mă apropii de geam.

Luna e sus acum iar ceasul arată unu și ceva. Nu mă simt obosit. Am o idee în cap care nu-mi dă pace. Poate că e moștenirea de la un îndepărtat strămoș irlandez care nu ignora nimic din ce era în legătură cu goblenurile și cu spiriduşii. Lauda Rebeccăi care mi-a afirmat că numărul său nu utilizează efectele oglinzilor. Aluzia ei la puteri oculte. Glumea sau nu? Kratz probabil că știe.

O ciocănitură ușoară răsună în ușa.

Mă duc să deschid. Lila intră în cameră. Închid ușa și mă întorc spre ea.

— Zi așa! Ești o adevărată pasăre de noaptea! exclamă ea. Încă nu te-ai culcat!

Stă nemiscată, cu spatele la ușa. Lumina îi profilează corpul prin cămașa de noapte transparentă. Pielele ei pieptănate pe spate

CARTER BROWN

și ținute de o panglică galbenă cad mai jos de nivelul umerilor.

Trag adînc din țigară și scot fumul pe nări.

— Înainte de a merge mai departe, îl zice eu, te anunț că sînt un fel de împărat, dar nu de cel de care crezi tu că sînt. N-am nimic de-a face cu teatrul. Mă-ai putea să-ți obțin nici măcar un angajament într-un pantan de mîna a zecea unde se spală sala cu furtunul după plecarea spectatorilor. Așa că ar fi mai bine să te duci să te culci...

Suride.

— Te subestimezi, domnule Cameron.

Se așază pe pat, la o țigară din pachetul care se află pe covorul, o aprinde și trage din ea, cu vădită satisfacție. Mă uit lung la ea.

— Cuvîntul pe care ți cauți e cumva „nimicoman”? mă întreabă ea.

— Sau prostituată, zice eu rapid.

Răzeste.

— Asta nu e prea dragut din partea ta.

— Bărbații de felul meu preferă să aibă ei inițiativa la vințoare. Nimic nu enervează mai mult pe cineva cîruia îi place să așeze dect să fie el agitat.

Virful țigării ei luminează violent.

— Cred că sînt pe punctul să-mi schimb opinia în legătură cu tine.

Suride.

— O să supraviețuiesc.

Se ridică și strivește cu brutalitate țigara într-o scrumieră.

— Bună seara, domnule Cameron, zice ea apăsînd pe cuvîntul „domnule”.

— Lumea e vastă și minunată, micușo, îi zice eu. Dar nu încerca să-i faci turul complet înainte de 30 de ani.

Are deodată un aer nespul de tînar, așa cum stă în picioare în fața mea.

— Trebuie să-mi dau seama, zice ea sec. Te rezervi pentru cineva mai bine, bineînțeles. Ce proastă am putut să fiu! Mai ales că știam că Rebecca te-a adus aici!

— Ce vrei să spui?

Dă din umeri sub cămașa sa de noapte arahnoidă.

— Vrei să-ți fac o schiță? Toată lumea știe că legătura lor e doar pe plan intelectual. E poate foarte bine pentru Dominic, dar Rebecca din nefericire, se vede că are instincte mai pămîntene. De aici vizitatorii ocazionali care vin să-și petreacă week-end-ul la noi, lista vechilor săi prieteni care se lungeste din an în an. (Începe să rîdă.) Trebuie să mărturisesc că ești cel mai bine dintre toți. Gustul 1 se ameliorează.

— Nu-i frumos să vorbești așa!

— Că gustul 1 se ameliorează? (Ridică din sprîncene.) După mine era un compliment. — Știi prea bine ce vroiam să spun.

Se îndreaptă spre ușă.

— Nu uita că Rebecca e sora mea. O cunosc foarte bine.

— Ar trebui să-ți dezinfecțezi creierul.

— Cu siguranță că o să am nevoie să mă dezinfectez, mi-o întoarce ea. Am stat prea multă vreme în aceeași încăpere cu tine.

Ușa se închide ușor după ea.

Îmi aduc aminte de sticla de rachiu — rezervă în caz de urgență — pe care o păstrez în valiză. Îmi dau cu părerea că e un caz de urgență. Scot deci sticla, descopăr un pahar în baia de la capătul culoarului revîn din nou în cameră și-mi torn de băut.

Încep să înțeleg c-am nimerit într-o familie minunată.

Îmi termin de băut paharul și-mi mai torn unul. Sînt pe la jumătatea lui cînd se ciocănește din nou la ușa mea.

— Șterge-oi izbuchesc eu.

— Bill? Întreabă o voce șovăitoare. Dormi?

— Am aerul?

— Străbat încăperea și deschid ușa.

E Rebecca.

E încă îmbrăcată.

— Nu pot să dorm, zice ea. Pot să intru să vorbim puțin?

Dacă Lila m-ar vedea în clipa asta și-ar freca minile de bucurie că a avut dreptate.

— Desigur, răspund eu și-i fac loc să intre. Haide să bem ceva.

Trece prin fața mea. Închid ușa.

— Nu, mulțumesc, dă ea din cap. N-am chef de băut. (Se așază pe pat în același loc unde s-a așezat și Lila.) Poate să pară caraghios, dar am nevoie să vorbesc cuiva, Bill, cuiva în care să pot avea încredere.

— Dar soțul tău?

— L-ai văzut, zice ea. Ai putut să vezi că o un infirm. Iar asta l-a dat peste cap. Știu că e oribil să spun asta, dar așa e adevărul. Fratele meu și cu sora mea se preocupă prea mult de ei înșiși ca să mai aibă grija și de mine. Atita timp cît banii continuă să curgă...

— De acord, viața e murdară, zic eu.

Își ridică ochii descumpănită de tonul pe care l-am adoptat.

— O suport destul de bine, zice ea. Cel puțin în circumstanțe obișnuite. Dar aceste mesaje ale morții trimise în chip de coș cu flori sînt prea mult pentru mine.

— Mi-ai spus mai adînciori că Dominic te urăște.

— Îi cred capabil și sînt absolut sigur. Dar nu vād cum ar putea acționa. Nu părăsește niciodată casa. Dacă asta l s-ar întîmpla, ar fi un eveniment despre care ceilalți doi ar vorbi cu siguranță. Scrisorile au fost trimise din toate colțurile orașului și niciodată din același loc.

— Ar putea avea un complice, sugerez eu.

— Nu-l vād deloc pe Dominic acționînd așa, spune ea gînditoare. Îi dispunește prea mult pe ceilalți. N-are încredere în nimeni.

Îmi termin de băut paharul.

— De ce l-ar aranja moartea ta?

— Nu știu. Are casa, are toți banii pe care îi vrea; nu cere niciodată mai mult. Știu că n-are o altă femeie. (Buzele ei tremură.) Femeile nu-l interesează.

— Fratele tău și sora ta ce faci?

— Într-un cuvânt: nimic. (Dă din cap cu nerăbdare.) Nu-l totuși chiar așa. Lila vrea să facă teatru, dar pentru moment marele efort pe care îl depune o dată bate la cap pe Kratz. Carl o pe punctul să scrie un roman care va zgudu lumea, un best-seller, zice el. De optsprezece luni muncește la el. Cred că-a ajuns la al doilea capitol.

— Îi ofer o țigară pe care o refuză cu un semn din cap. Îmi aprind eu una.

— De când ești măritată cu Dominic?

— De doi ani.

— Era deja infirm când l-ai luat?

— Da.

— De ce te-ai căsătorit cu el?

— Încurată din sprincene.

— Iată o întrebare cu adevărat personală, nu crezi?

— Da, desigur. Vroiai să te confesezi cuiva, nu-l așa? De ce te-ai măritat cu el?

— Minile i se crispează pe genunchi.

— Bănulesc că de mila. L-am cunoscut înainte de a fi infirm. Era un avocat strălucit.

A servit la marină în timpul războiului. Acolo a fost rănit la picior. Asta l-a demolat complet. Când s-a întors, nu și-a mai reluat meseria. Trăia din pensie și nu făcea nimic. Mi s-a părut că un bărbat atât de remarcabil să se lase astfel biruit. Am vrut să-l vin în ajutor. Am sfârșit prin a crede că o căsătorie l-ar putea salva. Dar m-am înșelat.

— Nu i se poate vindeca piciorul?

— A fost la o sumedenie de doctori, la cîteva dintre marii specialiști ai lumii. E încă speranță. Dar piciorul lui n-ar avea atîta importanță dacă spiritul l-ar fi sănătos.

— Psihiatrii ce zic?

— Refuză să-l consulte. Zice că l-ar înnebuni.

— Eu însumi sînt un psihiatru amator.

— Surde.

— Sertos?

— Sigur. Vrei să te psihanalizezi? Gratie.

— De ce nu.

— Îmi torn încă un pahar.

— Fie o femeie foarte frumoasă care se căsătorește din mila cu un infirm; își dă seama mai tirziu că a comis o eroare teribilă. Măla, fără dragostea care s-o susține, se transformă în ură. Și când ura devine destul de violentă, femeia se hotărăște că trebuie să scape de infirm. Dar cum? astăzi problema.

— Îmi pun paharul pe masă.

— Un divorț e în afară de orice discuțiet Nici un judecător nu va asculta o femeie minnată care vrea să se despartă de un infirm. Singura soluție e deci moartea. Dar infirmul se bucură de o sănătate de fier. Moartea nu

poate să survină în mod natural. E nevoie de un asasinat.

— Ochii ei negri strălucesc.

— Continuă, murmură ea.

— Se recurge atunci la o înscenare. În ultimul act, femeia, în legitimă apărare, își ucide soțul. El a încercat s-o omoreze iar ea a fost nevoită să-l curețe ca să-și salveze propria piele. O tragedie! Tribunalul găsește că e tragic, publicul găsește că e tragic și totul e gata. Impresarul depune mărturie în favoarea ei, detectivul face la fel. Afacerea e lichidată. Se ridică și mă măsoară cu o privire înspăimantată.

— Chiar crezi ce spui?

— E o teorie. Merită să fie verificată.

Un zgomet ușor se aude în spatele nostru. Ușa se deschide în clipa în care mă întorc. Dominic se iveau în prag: a îmbrăcat un halat peste pijama. Se sprijină în baston și fața îi este întunecată.

— Scuză-mă, zice el, mi-e teamă că-am ascultat la ușă. (Glasul lui nu trădează nici o încurcătură. O privește pe Rebecca.) Îți datoriez scuze, draga mea. Mă gândeam că mobilul mult mai joase te-au împins să-l cauți pe domnul Cameron în camera lui la miezul nopții. Înainteză și chiopăstind.

— Mi se pare că văd alcool!

Mă duc din nou la baie și mai aduc un pahar. Când mă întorc cel doi sînt exact în aceeași poziție în care i-am lăsat, ca niște manechine de ceață.

— Mulțumesc, îmi zice el cînd îi întind paharul. Deci ești un detectiv particular, domnule Cameron! Foarte interesant. Și permitte-mi să adaug: un detectiv extrem de inteligent.

Bea o înghițitură de rachiu cu o vedită plăcere și o privește pe Rebecca.

— Te-am auzit enunțîndu-ți teoria, domnule Cameron. Îți fac plăcerea să afli că înșiși teoria mea în legătură cu aceste mesaje ale morții coincide punct cu punct cu a dumeale. Am simțit o oarecare delectare cînd te-am auzit. Singurul necaz, draga mea (o privește pe femeie rece) e că sînt un paște mult mai greu de înghițit decît crezi.

Rebecca se îndreaptă spre ușă.

— Miine plec, zic eu.

— Excelentă idee, îmi răspunde ea.

Sîrînge din buze dar de la ochii îi sînt în lacrimi. Mi se face milă.

Ușa se închide după ea.

Dominic își termină de băut paharul și îi pune pe masă.

— Se pare că-ai pierdut un client.

— O să mă descurc.

— Mă întreb dacă ai accepta un altul.

— Adică?

— Pe mine.

— Dar tu ce te-ai putea ajuta?

— Să-mi ocrotești viața.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— Nu cred. Sincer, nu-mi place, ca de altfel nici soția dumitale și nici restul familiei. Teoria mea poate că e exactă. Poate că e falsă. Nu știu. Dar nici nu mă mai interesează.

Surîsul i se pierde de pe față.

— Nu zic mai mult. (Ajunge la ușă și chiopățind.) Dacă vei afla că am fost omorât de propria mea soție care lupta eroic pentru propria sa existență, o să-mi aperi memoria, nu-i așa?

— Încetează să-ți mai plîngi singur de mila, leste trîntind ușa.

Poate că de data asta o să pot să mă culc. Cu siguranță că așa fi fost mai liniștit dacă m-aș fi dus să dorm pe aeroportul La Guardia.

Îmi mai torn încă un pahar, asta pentru cazul în care celelalte două dinainte s-ar simți singure.

II

Credeam că o să mă scol devreme dar m-am trezit foarte târziu. Cineva îmi bate la ușă. Deschid un ochi și apoi îl închid extenuat la loc.

— Micul dejun e gata, îmi strigă Lila.

— Bine, îi răspund. Apoi, catadixesc să adaug: Multumesc!

Mă dau jos din pat, mă duc la baie încă dormit, fac un dus și mă rad. După ce mă îmbrac îmi fac valiza și cobor în salon. Mi-e foame așa că ar fi foarte indicat să bag ceva la ghiordan.

Sufrageria este în continuarea salonului. La o masă Lila își bea cafeaua. Când mă vede că intru se ridică. Poartă un sutien care se pare că rezistă cu greutate la presiunea ce se exercită asupra lui și e din nou într-un sort foarte scurt. Încep să regret atitudinea nobilă pe care am avut-o noaptea trecută.

— Ce vrei să mîncîci?

— Foarte puțin. Ouză cu șuncă, roșii, pîine prăjită, dulceață. Nu sînt mîsturos.

— Asta-i bună. (Deschide ochii mari.) Trebuie să fi avut o noapte obositoare. Nu te multumesci cu cafea și pîine prăjită?

— Numai ca să-mi amăgesc foamea.

Mă așez pe un scaun. Împinge aparatul de prăjit pîine spre mine și îmi toarnă o ceașcă de cafea.

— Ce-al vrea să faci? Mă întreabă ea stînd cu bărbia proptită în palmă. Să înșoț? Să stai la soare? Cam asta e tot ce se poate face.

— Nu mă rămîn. Mă-ntorc în oraș.

— Păcat. Vroiam să-ți arăt noul meu costum de baie. Merită să-l privești.

— Mă întreb cum ai putea să porți o ținută și mai redusă decît cea pe care o ai.

— De ce ești atît de grăbit să te-ntorci?

— Am treabă.

— Ce absurd!

În acest moment intră Rebecca. Poartă o cămașă și pantalon. O gîtesc superbă. Am

impresia că Rebecca trebuie să fie întotdeauna superbă, oricare î-ar fi ținuta... sau absența ei. Se așază la masă și-și toarnă o ceașcă de cafea.

— Fii bună, Lila, zice ea. Ia mașina și te plinu. Rezervorul e aproape gol.

Lila se ridică. Are pe chip un surîs larg.

— Încă mai știu să pricep aluziile. Mașina are într-adevăr nevoie de benzină?

— N-ai decît să verifici, sugerează Rebecca pe un ton sec.

După ce Lila pleacă, Rebecca mă privește cu atenție.

— Îmi pare rău pentru ieri seară. Sper că n-ai vorbit serios și că n-ai să pleci azi.

— Ba da.

Îmi iau o tartă și întind mîna către dulceață.

— Teoria ta... și, pe deasupra, și apariția lui Dominic, o tot ce-am mai putut suporta ieri seară. E pentru prima oară cînd îmi declară deschis una pe care mi-o poartă. Nu mai ținam undă mă aflu.

Îmi aprind o țigară și-mi mai torn o ceașcă de cafea.

— Ascultă-mă... După plecarea ta, Dominic m-a întrebat dacă aş accepta să iau un alt client: pe el însuși. Treaba ar consta în a avea grijă ca să rămînă în viață. I-am răspuns că asta nu mă interesează și că toată afacerea miroase urît. Nu mi-am schimbat părerea. Mă privește liniștită.

— Dacă într-adevăr crezi în teoria ta, dacă îți închipui că am inventat toată istoria asta ca să am o scuză pentru a-l asasiha pe Dominic, atunci singurul lucru care m-ar putea opri să acționez ar fi să rămîi prin preajmă. Și dacă teoria ta e falsă, poate că ai reuși să descoperi cine îmi trimite scrisorile de amenințare și de ce anume. Nu-l aș?

Îmi iau mîna unui individ strînit în turnanta unei uși.

— Să zicem că așa e, sînt eu nevoit să admit. Se reazămă de spătarul scaunului.

— Atunci rămîi?

— Cine a spus că femeile n-au nici o logică? Începe să ridă.

— Un bărbat probabil.

— Eără împunsături la micul dejun, te rog. Îmi pun un slip și cobor pe plajă. Carl e întins pe nisip cu un bloc-notes gros în mînă.

— Cum merge romanul? Întreb eu așezîndu-mă lîngă ei.

— Destul de bine, răspunde el. Familia rîde de el, dar vom vedea cum va fi pînă la urmă!

Aruncă o privire jur-împrejur ca să se asigure că sîntem singuri, pe urmă se apasă spre mine și îmi șoptește confidențial:

— Ai citit Sexualitatea și animalul uman de Zukoff?

— Trebuie să recunosc că nu.

— Cui para decepționat.

— Romanul meu se bazează pe această carte, zice el cu un aer mulțumit de sine însuși. Sexul în stare pură, mai adevărat ca natura. Raportul Kinsey, comparativ cu el, ar avea aerul unui manual pentru copii de 12 ani.

— Nu ți-e teamă că să ai neazuri cu ten-
zura?

— Ba da, cu siguranță, îmi răspunde el privind-mă disprețuitor. Dar cunoști o altă publicitate mai bună pentru o cartelă Inter-dicția de la început? Am să-i cer editorului să tipărească o ediție specială de zece mii de exemplare înainte de a fi făcute tăieturile impuse de cenzură. După țase luni fiecare exemplar va valora douăzeci de dolari!

— Ai prevăzut totul.

— Da, încuviințează el, dar chipul său se întenește. Plicticoasă e redactarea propriu-zisă. E atât de dificilă...

Un val de apă rece mi se revarsă deodată pe cap. În gîndul meu, acest nou potop e un avertisment teribil și solemn contra romanu-lui lui Carl. Clipesc din ochi și ridic capul. Lila a vărsat pe mine apă din casca ei de baie.

— Dacă ai venit să înoți, ce mai aștepti? mă întreabă ea.

Mă ridic și o contempți. N-a greșit în ceea ce privește costumul de baie. E un bikini model redus. Nu ascunde nimic în afară de felul în care se ține pe corpul său. Începe să alerge spre ocean. N-am încotro și o urmez.

Apa e rece dar plăcută. Străbat o sută de metri înot, pe urmă mă întorc pe spate și fac pluta. Mă ajunge cu un mare efort bîstînd energic din picioare.

— Credeam că te-ntorci în oraș.

— M-am răzgîndit.

— Sau Rebecca te-a făcut să te răzgîndești, zice ea rîzînd.

Întind brațul și-i vîr capul sub apă.

Revine la suprafață pufînd.

— Nu fi obraznică, îi zic. Nu uita că e un semn de precocitate abuzivă la o ființă atât de tînră.

— Dar asta-i adevărul, nu-i așa? insistă ea.

— Da, sînt nevoit eu să recunosc, dar nu din pricina lui pe care le bănuiești tu.

— Mi-ar face plăcere să fie așa, zice ea cu gravitate.

Înoată din nou pe burtă.

— Hai să vedem cine ajunge primul la țîrmi propune ea.

Se îndepărtează dînd din mîini și din picioare într-un crai suplu și puternic. Mă reped după ea dar e prea rapidă pentru mine. Ajunge la promontoriul plin de stînci la celălalt capăt al plajei cu vreo treizeci de secunde înaintea mea.

— Ești bătrîn, îmi zice ea cînd o ajung. (Nu-mi mai rămîne suflu ca să protestez.) Hai să aruncăm o privire în partea asta-laltă. Și pornește înotînd să facă înconjurul pro-montoriului.

Suspîn după tinerețea mea pierdută și o urmez resemnat.

În partea cealaltă se văduresc duna de nisip. Ieșim din apă și începem să mărșăluim pe plajă.

— Cu energia pe care o cheulești, ai putez propulsa un avion de reacție, îi zic eu. Pariez că ai depăși viteza sunetului — ba chiar și pe cea a luminii.

— Ești bătrîn, papa William! exclamă ea. N-am ce face și cad de acord că are dreptate.

— Ai o țigară?

Îți coboară ochii pe minusculele bikini pe care-l poartă și apoi îi ridică spre mine.

— Am eu aerul că ai putea trembla cu mine așa ceva?

— Mi-e teamă că nici măcar o fișă de telefon. Soarele îmi arde fața. Mă întind pe nisip și îmi sprîjin capul în mîini. Ea stă într-un cot și mă privește.

— Îmi placî. Bill. Ești zdrăvăn clădit și mie-mă plac bărbații care arată așa. E sigur că nu ești noul amoroz al Rebeccai?

— Nu! Dar încep să regret. Asta m-ar scuti să suport atîtea interogatorii.

— Acum sînt lămurită așa că nu mai o nevoie să discutăm despre asta. Te iert și pentru toate măgăriile pe care mi le-ai spus noaptea trecută.

— Să știi că n-am închis un ochi, atît de mult m-am frămîntat din pricina asta. Nu încertam să mă-ntreb: o să mă lerte vreodată, am să mai pot ridica privirea din pămînt de rușine? Acum pot răsufla ușurat: știu că nu mai e nevoie să mă sinucid imediat.

Încrunță din sprîncene.

— Nu-i nevoie să fii atît de urțicos. E ceva cînd o femeie lartă un bărbat înseamnă că-l iubeste!

— Tu nu ești femeie, îi răspund eu cu obo-seală în glas. Tu ești o copilă prevăzută cu atribuțiile unei femei.

Se mai ridică vreo zece centimetri astfel închît buzele noastre aproape că se ating.

— Doar o copilă? murmură ea.

Și își apasă cu putere gura de gura mea. Trupul său se lipește de-al meu. Dacă pictează la fel de bine așa cum sîrută, n-are decît să ia o pensulă iar Rembrandt s-ar simți fericit că e mort...

Sîntem între dune și vîntul ridică mici nori de praf pe crestele lor. Pe fundul cuibului nostru unde ne-am adăpostit e bine și de-aici nu vedem decît cerul albastru și luminos deasupra capetelor noastre. O clipă de eter-nitate furată din zbor... un extaz care n-are

ARTIKER BROWN

nevoie de nici un acompaniament muzical...
dar deja nu mai am adjective...

se ridică

- Doar o copilă! Întreabă ea din nou.
- Dacă ești tu o copilă eu nu sînt decît un bebe în mărui
- Că-ar fi să ne întorcem? E ora prînzului
- Poți să te gîndești la mîncare într-o
- Pot să mă gîndesc la mîncare în orice

strigă ea peste umăr

- Du-te singură. Eu mă întorc pe jos

stat mult timp. (O lumină îi

ma

în legătură cu mine. Sînt capabil să le dau la
moară numai pentru că întrebă ce nu trebuie

Mă scrutează cu aerul unui profesor care an
uită la o insectă la microscop.

- Ești din categoria forțos
că li a foarte seducătoare

o corectare. Dacă nu cumva sînteți o familie

- Al dreptate, profesore, răspunde fata
încercînd din nas. Cine vine să haleză?

ipzi

- O pornește cu pași mari spre casă O ajuns
din urmă
- Frație tău e un tip ciudat, îi zic eu.

- Cumoaș e că e destul de mîndar ca să-

- N-am ajuns încă să ne omorîm unul pe
mult nu mai e...

- Bucătăreata sînt eu. Dominic nu poate
orice capriciu, proasta de mine fac toate
mă sîrută pe vîrfu' natului.) Peste o jumătate
de ora

- Vrei să te duci să vezi?

- Dorințele tale sînt ordine pentru mine.
- Dacă e vreun tip care vinde știu eu ce
flexuri, spune-i că nu ne interesează iar
dacă e vreunul care a venit după bani, spune i

- e portăreliu?

- Fă-i vine în saloan și am să l gduc
- Necredincioasă! îi strig eu
- Vocea ei răsună slab din fundul bucătăriei

- mi se înfîșșează ochilor

- onvins de toată simpatia

Clipește din ochi

- Sînteți un prieten al familiei, domnule?
- Da
- Atunci înseamnă că ați aflat de tragedia?

VILA REBECCA

— E vorba fără îndoială de un omonim, zice el.

— Roscoe e oala răinată a familiei Numele Dominic. Roscoe e mort, c

am vrut întotdeauna să îl cunosc. Poate că a

— Merge în buclărie și
înc ăi a

alt de talentată

La rîndul meu încep să clipeșc din ochi
În hol răsună pași și fața Lilei apare pe

— Friptura rece nu încetează să se răcească
Cine te reține aici? O blondă?

— Cunoști o oarecare doamnă Ellard? O
întreb eu

Începe să ridi

— Nu fi idiot

— Nu pot să mai fac nimic, dacă sînt idiot
Cine e?

duce din nou pe plajă la cartea lui
în oraș după cumpărături. E

Au

— E dreptul dumneavoastră, desigur, zice
el, și îi ia din nou cartea pe care o deschide
cu grijă la locul indicat de un semn

— ~~Prima dată, da.~~

— Excelenți! Am înțeles! Plaja voastră e

— Mai ales cînd sînt și eu. Interviu pe Lila
În noul meu maiou de baie

— A unui cioclu Bill s-a dus abia deschind
Un bonom foarte caraghios și foarte încurcat
În aparență cineva l-a telefonat și l-a zis că

— ~~Prima dată, da.~~ rîdindu-se și con-
tinuînd să bîlbîie cuvinte de scure incoerente
Lila închide ușa și ne întoarce în sufragerie

— Cam macabră glumă, zice Lila

— Nu șiam că Rebecca se numește Ellard
după căsătorie Am cunoscut un Ellard într-o

— E în temniță, e fratele lui Dominic, spune
ea cu dezinvoltură. Dar noi, nu vorbim nicio-
dată de el. Asta l-ar face pe Dominic să-și
lase din sîrme

Ne așezăm la masă. Friptura și salata sînt

CATHER BURTON

Lia dă din cap

— Nu, e-adevărat. Întreabă-l pe Bill. A fost o greșală stupidă, bineînțeles.

— S-a înșelat asupra doamnei Eliard, zice eu. E vorba de una dintre acele coinge dențe care

-- Sau prea real pentru a fi natural, comen-

Astea fiind zise ne așezăm la cină. Nu e ceva ce se cheamă un succes. Cu chiu cu vai o

im și ne însoțesc în salon. Carl oferă un

un pahar și o sticlă. Într-un colț al încăperii,

nunchi și are chipul cuiva care a văzut o
intomă. Lia se ametește imediat și se retrage
la cîeva timp după Dominic.

decî decît eu și Rebecca în încăpere.

Mă îndrept spre bar și-mi torn ceva de
băut. Încep să înțeleg punctul de vedere al

Rebecca aprinde o țigară

-- Istoria asta spusă de
întreabă ea cu o voce neurguită

— Un nou episod, zice ea cu voce scăzută
Comedia asta o să mă dureze, bănuiesc.

ea e fixată pe data de 17 iunie.

— Oacă e vorba de o extorcare de bani,

dînd pasul următor... Pe urmă aduți atîta
curaj ca să aprinz
nimeni! atunci și

wood. Dar jucate mă bine

— Mi-e teamă că-m devină ridicolă
— Ar trebui să bei un whiskey dublu și să

n pahar și, profînd de ocazie, îmi
mai pun și mie unul. Pe-am astupurat astă seară
să văd o femeie cum bea singură. Face o strim.

ceva. În
închide ochii

cepo să mă bănuiești și pe mine

Se duce la ușă

— Mulțumesc pentru rîsă pe care mi-o

— Noapte bună, Rebecca!

O văd țesînd și o aud în curînd cum urcă
scările

CARTIER BROWN

Da din cap. Tenul lui a devenit cenușu: se îndepărtează pe culoar. Mă apropii de pat.

— Cum merge?

— Bine, dar încă nu pot să dorm. Mă doare capul și gâtul.

— Ce ai făcut azi? Ai mers la muncă?

— Nu, am rămas acasă. Am scris câteva scrisori.

— Scrisoare de dragoste? Ai scris la cineva?

— Nu, doar la prietenii mei. Am scris la Maria și la Ion.

— Ei, bine. Ai scris și la părinții tăi?

— Da, am scris la mama și la tata. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din țară?

— Da, am scris la Mihai și la Elena. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din străinătate?

— Da, am scris la Andrei și la Ana. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din România?

— Da, am scris la George și la Maria. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din București?

— Da, am scris la Ionel și la Ana. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din Iași?

— Da, am scris la Mihai și la Elena. Am spus că sunt bine.

— Bine. Ai scris și la prietenii tăi din Cluj?

— Da, am scris la Andrei și la Ana. Am spus că sunt bine.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Bătrâne, dacă ai vedea, tot decorul ți s-a dat seama că statul ăsta e total inutil.

— Nu-l prea închid și mă simt de coniac și patru pahare pe o tavă și 7 duc tus. Am impresia că totuși avem nevoie de așa ceva.

— Vezi, zice ea, aproape că îți uitasem teoria. Dar cum! Concluzia se impune de la sine.

— Nu știu încă!

— Tu ești un detectiv atât de dibaci, în continuă gândul Rebecca. Sînt sigură că poți să vezi interesul grozav de teoria ta.

— E detectiv? întrebă Lila.

— Particular, răspund eu. Era firesc să rădă un secret.

— Era nevoie de un detectiv? întrebă și

Se întorc amîndoi spre ea. S-a înroșit de contrarietate ce e

Lila mă scrută cu un ochi erit

se vede numai

rit de un zgo-

r în clipa în

Treizeci de secunde mai tîrziu, poliția intră în hol

turile de ploaie

— Ai ales bine noaptea ca să desoperi o

— Firma Cameron nu dă înapoi în fața nici unui sacrificiu, î-o întorc eu. Vrei să vezi

Schimb o strîngere de mînă cu sergentul.

Pe urmă ure la etajul unu întovărășit de Joe și îl vîr în cameră cu pricina. Dominic nu s-a clintit

Joe se apropie și începe să-l examineze cu

îngă mine la uși

— Nu-i prea draguț de văzut, zice el

— Așa e.

— Cîs e?

— Dominic Ellard.

— Ellard? (Joe ridică din sprîncene.) Presu-

pun că e vorba de o coincidență

— Rostoe e fratele lui. N-am aflat-o decât

în dimineața asta

Joe fluieră ușor.

— Asta începe să fie interesant. Dă-mi ambăninte, Bill

Îi spun

Cînd termin, Joe aprinde o țigară

— Interesant, zice el. Ar fi bine să coborîm

Ajungem din nou în hol

— Foarte bine, sergent, zice Joe lui Mattoy

Lăsa-i să urce.

Mattoy schitează un soi de suris și se întoarce

li cere se înghețue în spatele lui

perochi de ochi ne privesc cu atenție

eu. Doamne Ellard, Lila și Carl.

Îmîndau seama deodată că nu te știu numele de

Joe. Credeam că toți poliștii sînt bătrîni și

Joe o privește ca picat din nori

— Vrei să bei un pahar, locotenentel în

unul singur.

— Nu mulțumesc, răspunde Joe cu hotărîre

— Înțeleg, locotenente, zice Rebecca.

— Cadavrele sînt probabil descoperite de

Ești cu toții în camerele voastre cînd s-a auzit

Aprobă cu totuși. Joe se întoarce spre Re-

becca

— Ești în încăperea a doua, mî se pare

CAPITL BROWN

— Nimic. Pe urmă, frica m-a împiedicat să acționez. Am rămas impleticită iar apoi domnul

— Alți știți

Joe încuviințează dînd din cap

Iar eu în a lui. De cîiva timp

după părerea mea, să fi fost ucis

— Cine ar fi vrut să vă omor?

Joe

— Ridică din umeri cu un gest de neputință.

— Nu am nici o idee.

— Ați păstrat scrisorile acelea?

— Sînt sus, în camera mea.

— Mi-ar face plăcere să arunc mai tîrziu un

ochi pe ele

— E un amănunt pe care am uitat să-ți

spite căscl nu sînt niciodată închise cu

de pază așa că ve

O să revin fără înd

— sigur că nu vrei să rămînieți.

E loc destul să știți

— Trebuie să mă întorc să mi fac raportul.

— răspunde Joe cu gravitate. Mulțumesc.

— Păcatul ține ea

Mă întorc spre Joe.

— Poți să mă ieși pe mine?

— Bineînțeles.

— Nu are nici un rost să rămîn aici, îi zice Rebecă. Cel doi polițiști de pază or să-ți

de făcut în oras

— Am să te revăd! mă întrebă ea.

— Sigur. Dacă nu mîine, poimîine. (Ma

— Vorba asta îmi place, zice ea ușor bo-

— Îmi pare rău că p

sant, zice el. Regret că nu mi ai zis dinainte

cu ce te ocupi. Poate că te-aș fi vizitat în carnea

Urc

d cobor,

— ti sînt de grăbit să te întorc în

— vreau să știu unde era Roscoe

noaptea trecută. răspunde el cu un

n noroc lovim drept la țintă din

n bărbat?

— ie'e după ea?

— Ce vrei să mai faci? mă întrebă el

— Nu prea știu. Cred că-m să mă duc la

O să mi spună cu siguranță că mă plătește tot mai

astfel de lucruri.

Ajungem în oraș fox la ora șase

de criminalistică iau pînă la mi

fac un dus, mă rad, mă îmbrac și mi prepar

micul de un.

La ora nouă sînt în biroul u. Kratz. E acolo.

— mai mult ca prima dată

Poartă un sweater negru și o

— c. Dacă Jane Russell te-ar vedea

de revirie

— Mai sînteți încă în viață, domnule Cameron? întrebă ea pe un ton înghetat
— Închide-te cu mine într-o încăpăre pe

Tigra pe care o ține în gură a îndreptat
unghiul spre mine.
Minunate lucruri se petrec atunci cînd

— Nimeni nu știe,
afară de asasin, dară lui Dominic să

două chestii pe care vreau să le lămuresc
— Ahaj! (Mă scrutează) Ce crezi despre fami-

— Toți sînt nebuni
— Asta cam... ei Sora cea m ră — Lila o

stirii prin a mă sedure
— Sînt sigur că secretara ar vechea să nu se

împlinje asta
— aproape gata să-și inghita țigară.
imi zic că a timpul să mă arăt un tip eficient

— Ai mai auzit vorbindu-se de un individ
cu numele Roscoe Ellard? îl întreb eu.

— Da
— Știai că e fratele lui Dominic?
savan în vulturi. Nu e decât clientul meu, dar

— Roscoe nu e un tip prea cumsecade, ziceu
— Nu! Dominic nu era

— Vreau să mă informez în legătură cu
Roscoe zic eu. Vreau să știu unde era noaptea
trecută și ce făcea de cînd a ieșit de la închisoare
povente. Mă bazam eventual pe s

— Cameroul Nu uita că eu sînt cal care to
platoșto!

— Da! el nevoia de un cretin care să zică

— Hada, hada, Cameron, liniștește-te!
Povestea asta a început să mă calce pe nervi

una din cele mai interesante, mormăi eu. Dar
de ce nu ți scrii autobiografia! Am că cumpăr

— Rebecca nu-i o tîrnîță, continuă el fără
să mi bage în seamă vorbele, și de cînd li alin

— Vorbesc de Roscoe Ellard, îi amin

Arborează un suris amar.
— Dumeata vorbeai! Aș fi ajuns și la o
Rebecca a făcut o greșală îngrozitoare căd

— Șase luni după căsătoria lor, Roscoe
mă murea sau mai pu
lui a luat o de n

— răspuns că nu sînt decât impresarii
ei și că-l rog să plece. A plecat fără să mă de

— dar a precizat că-l va căuta pe Dominic și ca

— focuri de pistol. Roscoe a primit un glonte în

en la inchisoare. În doi ani, punctul meu de

— Poate e o Intimp are, desigur, dar nu cumva e vorba de Roscoe Ellard? Intreb eu.

de

— Rovree a clătit de poartă în legătură cu o crimă, o lămurire eu. Ştii ce poţi dacă îl

— Global

Il torner. Ma priverle tu un ber reze. M
on Morgan imi risponde d
o e verda. E l'intre del nu

- Eng. 13-0 bulls.

Only use these tags: ['p>

...les en tout intérêt mal'inté. Unde e

darintet sale) Dă-i un telefon vi spune-i că

o privire furioasă). Bun, e
mezz?

— Da mi chela. (Intind mine. Ea își deschide

3

— Sînt corectă cu dumneata, zice ea. Ce
varanile am că o să fiu și dumneata cu mine
3 (11)

— Nu vreau decât să-l vorbesc lui Roscoe.

Imi aduc aminte de o valiză pe care o am în
dulap. O scut, și scot curelele, mă apropii de
ea și care o așez mai înăuntru o mișcar.

— **How many people are there?**

dar se supune în leg încheie-
toare, apoi în leg și găsirea de procurile

— Vreau să știu tiner de 00 și-1 chema pe

11 years later

pentagon, les st inchd wga cu cheta

just on the way home (see)

Dați-mă direct la apartamentul unde se ascunde Roscoe, care nu mă așteaptă, o să fie luat prin surprindere.

Ma ure in mazzini si sune la adresa de care

bune și fapte din moment ce s-a

CARIER BROWN

instalat aici. Apartamentul e situat la etajul doi, prefer să urc pe jos.

Scot cheia din buzunar în timp ce merg pe culoar dar apoi renunț s-o mai folosesc. Roscoe

se apropie cineva de ușă? concluzia că eu am scris în buzunarul de la vestă Mă s-aș și pedala de siguranță.

Ușa se deschide și gura mea de asemenea. Mă trezesc nas în nas cu o femeie cumsecade. O capotol transparent. E cît se poate de clar că

Se întoarce și se îndepărtează pe coridor. Cu atât mai rău, la urma urmei, Poate că

țenit, dar e ușor de verificat. O urmaz pe brunetă pe coridor

Sau cel puțin asta mi-e intenția. N-am făcut mai mult de trei pași că ușa se trîntește în urma mea și un pistol se îngroapă în coastele mele

— Da! drumul mai departe, amice, zice o voce aspră. Sosești la țanc

sau mai tîrziu? O să am ocazia să-l păcălesc pe individ. Se pare că mi ghicește intențiile

Fac un pas sau doi și apoi mă lovește în cap încetez imediat să mă mai intererez de ce se petrece pe lume

Roscoe nu s-a schimbat de

Stau așteptat pe un divan în capul greilor ceafa mă doare se așteaptă un

errillee cu o poveste cubită că o să-ți dai seama că e

Roscoe. Trebuie să fie un dur așa

cu lovituri și pe

— S-ar putea să fie așa, zic eu.

— Eram chiar aici noaptea trecută, zice el din nou. Înșă numai Merrill ar putea să depună mărturie. Adugi el sirimbându-se

— cum se deschide și paș

Puțin mai tîrziu, bruneta

cu Merrill intră în încăpere. Bruneta e-

— ca pe

— dur așa

— zice el, Asta-

— zice eu.

— Eram chiar aici noaptea trecută, zice el din nou. Înșă numai Merrill ar putea să depună mărturie. Adugi el sirimbându-se

— cum se deschide și paș

Puțin mai tîrziu, bruneta

cu Merrill intră în încăpere. Bruneta e-

— ca pe

— dur așa

— zice el, Asta-

— zice eu.

VILA REBECCA

— Doar în imaginea, comentează Roscoe
Merrilee străbata încăperes și se postează
în fața mea.

— Nu țin cont că
îl văd și elan mă pă-
lădă e gata să-și părădă ochi. Asta e pen-
tru cele două ore pe care le-am petrecut legați
de un scaun.

ridă

— Nu fîră cu el, comoara mea! E o plăcere
pe care mi-o păstrez pentru mine

— Dacă ai nevoie de ajutor, răspunde ea.

Cele două felb ies din încăperă. Scot o
țigară din buzunar, o aprind și trag cu sete din
ea.

— Și acum, de-a ce ne jucăm? îl întreb pe
Roscoe

— Credeam că ții mai multe. Nu-mi stu-
iești la mare lucru.

— Nicătu nu-mi se pare a mare lucru, ziceu
lui Roscoe o privire

— Să-i dau una ca să-l învăț să fie politicos?
Roscoe scutură din cap

— arce purlind o seringă hipo-

— Doar n-o să mă nșepi cu chestia asta!

mai dau una? Nu-1 încă leginat
pe grăd cum m-apucă de braț și îmi
neacă Pe urmă simt o durere ascuțită
la arut seringii îl mai aud pe Roscoe

— e-au vîrît în m

Cînd îmi vin în fire îmi închipui pentru o

— Deschid ochii, văd un tavan necunoscut

— nemical și aud voci îmi sic
— m de nebunie și că, au pasto
Pe ur

îmi dau seama că glasuri

— zice Merrilee

aprinde o țigară.

— E într-adevăr detectiv particular? Întrebă
ea. Nu foarte vremea să facem din nou inecșul

— Vă fac plăcer

— E destul de arătos, zice bruneta pe un ton

zată) A spus doar că are niste chestii de aranjat

— Bine, pe cîrînd, comoara mea, zice bru-
neta. A spus doar că are niste chestii de aranjat

O aud cum străbate încăperes, pe urmă cum
închide ușa. O clipă mai tîrziu, ușa de la intrare
se trîntește

O lin și adîncă se lasă în încăperes. Aud cum
un scaun se țîrîșie pe parchet, pe urmă zgomo-

de pat. Degetele ei îmi apucă încheietura
mîinii

— Uasta o să dormi mai bine, zice ea

CARTER BROWN

și atunci mă arunc pe
închietura

apuc de încheietură în timp ce i

pat. Va petrece cu siguranță o noapte de somn

Cu toate acestea capul meu nu se simte mai bine los pe culoar și descopăr baia. Îmi vâr capul sub un jet de apă rece timp de două minute, mă șterg apoi cu un prosop și mă întorc după aceea să mă arunc o ocheadă în

Trec în saloan. Pe masă, văd o sticlă de whisky și trei sau patru pahare murdare. Îi iau pe unul și îl spal la bucatărie, pe urmă revin și-mi

Trec la o scurtă perchezie în apartamentul și mi regasez primul și cel mai mare lucru din doilea dormitor, sub o grămadă de lenjerie feminină

Mașina îmi este tot în fața ușii. Urc în ea

meu. Îmi mai torn un pahar și apoi mă culc după ce am înghițit și două aspirine. Îmi vîr fotolul sub peretă

un mic dejun

mine la ora nouă și ajung la vila pe la ora zece. Un polițist în uniformă iese și mă prezintă și mă lasă să intru numai după ce o anunță pe Rebecca. Mă primește chiar la intrare.

Fața îi e palidă iar privirea obsedată. Îmi spune că și Kratz o să vină la înmormîntare. Este

la funeralii

Mă e o jumătate de oră pînă la plecare. Intru în saloan. Carl se află acolo cu un pahar în

E genul de improvizări la care beau cu

bătura.) Îmi pare rău, totuși, nu am știut la el niciodată prea mult. Nu era genul meu. A fost însă interesant, ca

— Cum merge lucrul? Întreb eu politicos.
— Nu prea rău, răspunde el încruntînd din sprîncene. Dar e vorba de o muncă de durată. Înseamnă că mele cont nu sî se adune. Dar

n o să uit urletul ala cuprins de un fior n spatele nostru se aude zgomotul unor

Ai găsit cine-i criminalul?

— N-am găsit nimic

— Nicî politica se pare că n-a dat de urma lui, dacă-ri să ne lăsa după moaca locotenentului, reia ea. Chiar e înșurat?

— Da

Scoate un suspin

— Cred că vreau să beau un pahar, Carl. Atmosfera asta sinistă îmi distruge moralul

avem. E or biu modul în care a fost omorât. sînt de acord cu asta, și totuși sînt nebuni, îmi ex în sine mea și o familie

toamnă un alt pahar

— E plin de polițisti pe-aici! Zi și noaptea! De altfel, te simți așa în siguranță.

Rebecca intră în cameră

— Mașina sosește din clipă în clipă în stupă, zice ea. Vii cu noi

— Mai bine merg cu mașina mea

— Vin cu tine! propune imediat Lila.
— Bine. Mă duc doar să mi pun mănușile, zice

Carl își toarnă rapid un pahar.

— Tare deprimante mai sînt înmormîntările, zice el. O să îți mulțumesc cînd totul va fi terminat

— După asta, eu o să înot, spune Lila privind pe fereastră. Apa mă va purifica.

Poate un sfert de ora, o mașină înch-

apare pe aloc. Rebecca și Carl sînt așezați pe bancheta din spate. Eu sînt în mașina mea în

— Ti-am lipsit? mă întreabă Lila în clipa cînd

VILA REBECCA

— Te-am lăsat să te întorci acasă.
— Ca o gaură în cap.

— Nu puțin îți pui!

— Vorba de un bărbat

Mă supun și în curînd d

după vreun fel

Ar putea fi la fel de bine o „ca”

În camera ta și tu m-ai trimis la pîmbare!

CARTER BROWN

- Sigur că da.
- Despre asta îți vorbeam. O să mă trimiți

— Vădușoroi!

Colții-l brățel al său mi-l pune pe ceață și mă trage spre ea. Își aruncă țigara care continuă să ardă pe stîncă lăză și găsită. Cu un bobornac o așvîrî la rîndul meu pe a mea.

Mai încolo, înotăm din nou. Pe urmă ne duce de mîină, spre mașină.

Întind în vînt. Niciodată n-ai fi crezut că o să pui în cap cu adevărat pentru o ființă, mai ales asta, mergînd pe stînci, îți simți mîna cum o strînge pe a mea și-mi zice că dragostea nu e prea

E fericită, sincer fericită și eu n-am mai văzut-o niciodată așa.

— Cînd Rebecca o să-și reia munca, și Domnic o să fie uitată, am să părăsesc casa

— Și ce-al să faci?

— Vreau să mă mut în oraș și să lucrez o slujbă. N-ai nevoie de o secretară, Bill?

— Dacă te-ai avea ca secretară, n-aș mai face

— Dar ne-am simți bine, nu-i așa, Bill?

— Da, răspund eu cu o voce nesigură.

simți bine

Ajungem la mașină și ne urcăm

— Cred că trebuie să mă întorc, zice ea.

Dar n-am nici un

între-

eram mică

trăim doar cu Carl și Re-

— Cînd o să v

— Mi-e egal dacă sînt sau nu secretară la

Îmi pune brățea

— Te iubesc, B

— Fac pariu că

îți răspund eu

Ajungem la vilă

Carl a coborît pe plajă ținînd în mîină carne-

țușă de însemnări. E probabil foarte ocupat

la descrie experiența pe care a trăit-o par-

d la o înmormîntare. Rebecca, care, în

în salon Rebecca se uită la

— L-am văzut

— Ah! Da! (Pare foarte interesat) Și!

— Nimic. Răscos o înnebunit. Crede că

poliția vrea să-i pună în circă moartea lui Domi-

dacă el a făcut-o sau nu. Ar putea de altfel ca

ei să aibă dreptate

— Poate că joacă teatru. Își dă cu părerea

— Tot ce se poate, dar eu n-am impresia

— Am mai primit o scrisoare, mă anunță

— Și, ce spune? Întreb eu

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

— Așa că

VILA REBECCA

— Nu ştiu ce faci tu, zice ea. Ce faci?

— Îi răspund

de ce Roscoe a devenit atât de sigur d
grijorare. Azi — e plin de siguranță. Cam cluda

— Într-adevăr, nu mai înțeleg nimic, co-

și am put-o când a sunat telefonul

Am să mă duc în oraș ca să mi pregătesc o valiză
și o să revin d seară.

— Și eu — e să mă întorc în oraș, sus-

Îmbrăcată cu o cămașă de mătase

grăbit Kratz. Pe curînd, draga mea. Reîncepi

— E cel mai

— Oseară. O să dorm aici

— Minunat! O să las o luminare aprinsă la

— I-dacă atunci cînd o să-mi vezi
zice eu.

V

— mai întâi po la birou
întîmpiat ceva nou. În fața ușii
u răbdare o blondă îmbrăcată în

— E-te tot, Merrilee, zice eu. Ce surpriză

— Pot să te văd o clipă?

— Desigur. (Deschid ușa biroului.) Dăd
ești cuminte, îți promit că n-o să te leg de vreun

spatele meselor mele de lucru iar ea se așază în
fața mea

— Roscoe mi-a cerut să vin să vă văd și
să cer iertare în numele lui

— Zice că-l pare rău de ce s-a întîmplat
o vorbă re o greșală

— S-a iovit cu capul de vreun zid de spune

— Îmbrășă din nou.

— Mi-a spus să îți dau asta

Pune un plic pe birou. Îl deschid. Gătesc
acolo bananote cu totul și cu totul noi. Le

— Pentru ce? Întreb eu

— Roscoe a zis că e pentru cazul în care

seară e că mai e

— Nu te neliniști. Mai dește să îți faci o
injecție și ai să uiți de toate neajsurile

nimic pe mine. M-am întrebât ce efect o fi

— Efectul obișnuit. Sînt din carne și eu.
îmi înconjoară biroul, se așază pe el și încu
cîșează piciorarele încetîtor ca eu să nu pierd
nimic din ceea ce face, chiar dacă încercă.
De altfel, nici nu se pune problema

— Aș putea fi foarte dragușă cu tine. Cred
chiar că aș putea avea chef de tine dacă ai accepta

Se ridică deodată.

— Foarte bine, zice ea printre dinți. Nu ești
cu adevărat un dur, domnule Cameron. Și
Roscoe o să-ți demonstreze asta într-una din

CARTER BROWN

— Ultima oară când a încercat, s-a ales cu un glonte. Îi amintesc eu amabil
leste în viteză și trintește ușa în urma ei.
Plec și eu din birou la rîndul meu ca să mă întorc
în grabă, pe urmă trec pe la mine ca să-mi
pregătesc o valiză pentru plecare.

Tochmai cînd termin sună telefonul.

— Domnul Cameron? Întrebă o voce joasă,

bească

— Nu cumva la telefon e domnișoara Ames.

— Ca o durere de dinți, răspunde ea bine-

Aud un scurt tăcînit, pe urmă vocea lui
Kratz

— Cameron, zice el scurt, m-am mai gîndit.
Nu e nevoie să te mai ocupe de cazul ăsta fiindcă
permanență. Aș arunca degeaba bani pe se-

— Cum?

Termine mi nota de plată, chiar astăzi totul va fi

— Ce te-a putut face să îți schimbi hotărîrea
aîți de brusc?

— Pur și simplu m-am mai gîndit. E zadarnic
să te duci acolo în seara asta. Îți mulțumesc
pentru colaborare. O să te recomand celor
care au nevoie de un detectiv particular. La
revedere!

— La dracu! Îi strig eu

Pun receptorul în furcă, aprind o țigară și
încep să mă gîndesc.

Singurul lucru pe care-l pot spune e că totul

întrebuie s-o pravin pe Lila. Altu de la inter-

asa că mai-am timp să mai aprind o altă țigară

Peste două minute ea vine la eparat.

— Da, Bill?

— Kratz mi-a luat cazul.

— De ce?

— Nu știu. Zice că poliția o să se ocupe de tot

— Și ce înseamnă asta?...

— Că n-o să vin în seara asta.

— Cît de curînd. Mă iubesc?

— O poți bine!

— Grăbește-te

— De acord. Te rog s-o anunți pe Rebecca.

— Bineînțeles

— Asta mi-a cerut întotdeauna un mare
— cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît
— cîteva minute. Îmi zic că tre-

Cobor mă așez la volanul mașinii și ajung în
centrul orașului. Parchez în apropiere de biroul
ui Kratz. Și mă pun pe așteptat.

Îl văd cum iese, peste cinci minute se urcă
— și se îndepărtează. Traversiez vînt
— bucuriei și ure.

— tocmai gata să fac ordine pe masa ei de
— ru cînd intru.

Își ridică fruntea și suride

— Mi-e teamă că domnul Kratz n-a ajuns
— încă la ei acasă. Iar aici nu mai revine azi.

Vreau să îți fac o propunere.

— tot n-o să mă suportți să mă vezi, încetez să te
— văd.

— Nu mă deranjezi, răspunde ea binevol-
— tare, mă calzi pe nervi.

— Mă-e foame, zice ea pe un ton gînditor.

cite un whisky simplu mic de fiecare dată cînd
— bea unui dublu, dar ea nu se prinde de
— tia asta.

să mi ia și eu o slujbă de secretar.

VILA REBECCA

pe spate) Şi

Kratz aşteaptă o întrebare cu dulceaţă
n-avea nici o legătură cu teatrul?

— Da, răspunde ea. Un vagabond, un tip
care se vedea de la o poştă că e rău. (Scoate
limba) Oribi!

— Iştii nu

— Numele?

Zombel Dracu

— Hai! Băieţi! Sinteţi mai grozavi decât
amoabele! Cum vă puteţi mulţumi ca astăzi de

noapte din nou să numere şi când ajunge la
nouă ochii i se închid. La zece, începe să

îmi dau seama că sînt un înăbîs, dar nu vă

să alunece în buzunarul meu. Pe urmă părăsesc

Mă aplec peste ea zîmbind

— Mai vrei un pahar?

Răspunde: Mai vrei un pahar în afara? (Scu-

Se ridică indignată

— Lasă-mă să-ţi spun că nimeni nu vede mai
bine prin locurile astea. (Din nou se prăbuşeşte

CARTER BROWN

Pun lucrurile în ordine, dar păstrez o du-
bliură a unei scrisori referitoare la cei cincizeci
care Kratz și-a pus

esc poarta în spatele meu

Mă gîndesc că dacă nu muncesc pentru nimeni,
n-o să mă scol mine de dimineață. Asta nu

și, și-a dat seama de dispariția cheilor. Ridic

- Domnul Cameron!

impermeabil

și observ că alte două mașini ale poliției te află
deja aici. Inima mi se strînge. Aceste mașini
mașini cu poliști dach în caz de răzmeriță
sau de crimă

- Fii calm, băiete. (Se îndreaptă spre bar

a mine și-mi întinde unui) Imi pare

. Nu știu cum să-ți spun asta

... pentru nu... lui Dumnezeu ..

urlu eu

- S-a mai comis o crimă. (Se întoarce și
începe să privească fix mocheta) Lila a fost
asasinată acum două ore

Paharul îmi scapă din mîni. O băltoacă se
formează pe covor.

- Lila! (îi scrutez cu atenție.) Glumești,
îmi în orice caz, nu Lila... Cea făcut ca să

! Glumești, nu-i așa, Joe? E un banc

de, da)

... și-ți privește fix.) Crezi că-ai putea
... cu apă ceva?

Mă uit la el cu stupeoare

- Nu, în răspund eu încet. Presupun că nu

Era Lila care urla.

în glas

pro, me, Joe

arso

A

nic!

- Același. Bill, alegeți. Și în plus s-a intrat
în vechia cameră a lui Dominic. A fost forțată

hîrtii. Nu ştiu dacă a fost luat ceva.

Eu însă ştiu. S-a luat ceea ce căutam eu în biroul lui Kratz. Am clutot unde nu trebuia.

— Dacă mi s-a concedat, aş fi fost în seara asta să mă fi mers la vînătoare pe plajă auzind

— Vreau să-o văd, îi zic

— Bine, dar aş vrea să

— Dumnezeu, sînt destul de mare ca să ştiu ce vreau, nu crezi?

— Da, sigur că da, Bill, răspunde el hînitit, O să urcăm acolo

— leşim pe culoar, urcăm scara şi ajungem în expertii — minuiind pensule şi recipiente,

— laşi o clipă, băieţii zice Joe cu jumătate

— Ne privesc cu curiozitate, dar les fără să spună nimic. Mattoy trece prin faţa mea şi mă apucă de braţ.

— nată pe spate, cu braţele în cruce, cu cutitul

— O privesc, pe urmă

— cum, dar mă găsesc jos

— Mattoy e pe punctul să-mi vorbească pe un ton

— Be-a asta, bătrîne, al să te simţi mai bine

— pe Joe Demus. Le e miuă de mine

—

—

—

—

— Nu ştii ce-a fost luat din dîmăpior?

— Scutură din cap

— În orice caz, s-a ştiut unde să se c.

—

—

—

—

—

— şi ficeşi, cu buze de cenuşă. Un scăpat de la morgă. Sau un tip care ar dori să fie aşa.

VI

— Pe masă e o sticlă pe trei sferturi goală

— iar scrimiera e plină de mucuri.

— Lumina zilei se strecoară prin perdelele de la buclăre. Deodată mi se face frig. Mi uit la ceas. E aproape opt. S-a făcut ziuă de multă vreme.

— Mă ridic şi mă întind. Mă duc la baie şi deschid robinetul de la duş. Pe urmă mă dezbrac şi stau un sfert de oră sub jetul ap

— fierbinţi. Muşchi mei se dezmoţesc în simt perfect lucid.

— au hamul de piele şi mi-l pun peste cămaşă în el îmi vîr pistolul

— E ora opt şi patruzeci

— Beau o ceaşcă de cafea.

— Mai fumez o ţigară, mai beau o ceaşcă

— Nouă şi un sfert

— un ton destul de rece. Tu eşti,

—

—

—

—

—

—

—

CARTER BROWN

Din nou se aude declicul și din nou aștept.

Pe urmă aud vocea iritată a lui Kratz:

— Ei, Cameron? Ce naiba vrei?

— Da, (Glasul îi e povăitor.) E groaznic.

— Dacă nu mi-ai fi făcut vânt, zic eu rece, aș fi fost acolo noaptea trecută și nu ș-ar mai fi întâmplat nimic.

— Ei, nu poți fi sigur

— Sînt absolut sigur. Eu nu sînt un nenoroc.

— Ce vrei, acestea sînt lucruri care se întîmplă, reia Kratz pe un ton împlicativ. Nu-ți ajută cu nimic dacă îți reproșezi moartea lui.

— Nu pe mine mă socotesc responsabil, ci pe dumea.

— Lila reprezenta mult pentru mine, zic eu ești vinovat. Asta-i prima la mîna. A doua la

— Aculă, Cameron, mi-o retează el furios, nu poți să...

— Gural! Al doilea la mîna, e o întrebare care vreau să ți-o pun. De cînd impresarii

— Știi prea bine ce spun. De ce Rebecca timp ce toți ceilalți îți dau doar zece la sută?

— E vorba de o înțelegere particulară.

— Le mi se string pe receptor.

— Aculă-mă bine, Kratz, și n-o lua prea ușor! Am poftă de singe și puțin îmi pasă cine vavingeral Roscoe Ellard te-a clătat ieri și

sertar secret și cineva a pus mîna pe el noaptea umneata sau Roscoe. Puțin îmi

— O să le vorbesc poliștilor să nu cumva

— Dacă nu cumva! repetă el cu glas as

— Dacă nu cumva o să fi la biroul meu la ora 11, cu o declarație semnată

expui toate faptele (încep să rid.) De altfel mi-e egal dacă n-o să vii, asta o să mi ofere un

— ca să te împușc; o să mă descurc

— Știi că mă am bine cu poli-

—

—

—

să ne înțelegem

— Poți să te gîndești la asta pînă la unsprezece, îl zic eu și-l închid telefonul în nas

— La burta în clipsă asta sînt sigur c-ar ține destulă cafea și destul whisky ca să facă să mă plînuiesc un regiment timp de 48 de ore

— Mă duc la biroul meu. La ora zece și zece mă așez la masa de lucru. Kratz mai aște timp încă cincizeci de minute; dacă nu vine, o să mă duc eu după el. Cu un pistol în mîna

unei broaște țestoase. Ceta cincizeci de minute

zece încă nu e nici o urmă de Kratz.

— Cobor, mă urc în mașină și ajung la birou.

— Cînd intru, o văd pe Helen care și-a sc

fruntea de mașina de scris. O ridică înco

cînd mă aude venind

— la te uită, zice ea cu amărăciune, înșiși

— Ahai! Nu mai sînt acum decât o bată funcționar! Vă rog să aveți puțină răbdare, domnule Cameron. Am să vă anunț

— Nu te deranje. Mă anunț singur

— Și mă îndrept spre usa lui Kratz

— Nu poți să încerci ea să se opună,

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Roscoe își aprinde o țigară

— Mereu gumești, ai? Cît am stat în mistica m'am gândit la bancurile pe care mi le-ai spus și căpam de ris. Mi-am făcut multe planuri în legătură cu tine. Dar mi-am zis că încă nu i momentul să le pun în aplicare. Dar tu și ai mai băgat încă o dată nasul unde nu-ți fierbe oala. N-am înțeles și trebuie să mă ocup de tine. De altfel, va fi o plăcere.

Kratz se ridică deodată de pe scaun
— Fatal (Arată cu capul spre sala de așteptare.) Nimeni nu s-a gândit să închidă nenorocita aia de ușă! Fata n-a pierdut nici un cuvînt din cîte s-au spus aici!

— Infuri! vroiam ca Helen să-nțeleagă despre

în ciuda infirmității sale. O ajunge pe Helen

uși și o aduce în biroul lui Kratz. Helen se mine cu ochii largi de uimire

— Se poate avea încredere în ea! Îl întreabă Roscoe pe Kratz

Kratz o privește lung pe Helen. Pe urmă

— Nu în asemenea măsură, zice el cu un

are tendința de a fi cinstită

— Nu știe despre ce vorbești, îi zic eu lui Roscoe

— Nu-mi pot permite nici un risc. În nici un caz în asemenea afaceri. E prea periculos. Are un aer descompănit

— Spune-mi un lucru, îl întreabă eu. De ce ai omorî-o pe Lilă?

— Nu înțeleg depro ce vorbești

— Ce să spun! A forțat sertarul lui Dominic?

— Cam așa ceva, răspunde el liniștit. Frațele meu mi-a scris o scrisoare pe care a încredin-

afacerea pe care el și cu Kratz au exploatat-o cu sîlt succes, am la rîndul (îl bucură într-un ris cinic.) La drept vorbind, nu chiar din bună-tate a făcut-o. E

Roscoe surde și ciatină din cap

— Pui prea multe întrebări. Pierdem timpul

— O apucă pe Helen de

toarce brațul ceea ce o obișnuiește pe Helen să se a spre el. Cu

și aruncă-l lui Louise. Dacă încerci să faci vreo șmecherie, fac și-i sară creierii acestei fatuci.

Nu glumește deloc. Îl cunosc prea bine pe Roscoe pentru ca să mă îndoiesc. Așa că în prinde cu îndemînare

— Am încercat chiar să te și cumpăr, zice din nou Roscoe. Dar te-ai înverșunat să ieso deși în continuare. (Îl face un semn lui Louise.) O să-i ducem în apartamentul nostru

Kratz își ridică ochii spre el.

— Ce-o să faci cu fata? Întreabă el cu o umbră de regret în voce.

— Nu știu încă, răspunde Roscoe. E drăguță. Ai putea să scot pe ea un preț bun. E ușor atunci cînd știu unde să te adresezi.

— N-ai vrea să i se îndepline ceva rău, zice el

— Nu să aiă parte de același tratament ca și Cameron, dacă asta te neliniștește. În orice caz, va fi finută la păstrare o vreme. Merrilee o să fie bucuroasă că o să i se spele de către rinea veteală. Deși nu prea apreciază concu-

e parcată în fața clădirii. O să coborîm. Nu ești un client prea comod, ești întotdeauna

vreo mișcare, drăguța te se curăță. Să-ți aduc

— O să mi aduc aminte, îi zic eu. Sînt foarte

— Dacă o să ajungi bătrîn

la ușă de la intrare. Roscoe și cu Louise o încadrează pe Helen și o țin fiecare de un braț. Eu merg înainte. Nu pot să fac nimic. Și o vina mea fiindcă Helen a intrat în bucluc

să urc la volan. Ei se așază cu toții în spate

nici o mario ca să acționeze. Sun și Merrilee vine să deschidă. Se uită la mine din cap pînă n

— Haida del Pe cuvîntul meu, e moaca asta de vită! Heil Mamiel strigă ea

— Ah! lată te, zice ea. De data asta o să

Merrilee se întoarce spre Helen

— Său să faci cafea?

— Desigur.

— Atunci du-te în bucătărie și ocupă-te de asta!

pe un picior pe altul.

— Când scâpăm de putregăul ăsta, Roscoe? Intrebă el.

— Trebuie să creșcă o cădă și se întimplă ceva sticlit și să zică imediat Roscoe Ellard a făcut o Tre din cauză

— Fetele se întorc în încăpere.
— Servitoarea zduce caleava peste o clipă, anunță Merrilee arborînd un aer distins. Cred că se pricepe foarte bine. (Pe urmă își

— De ce nu zice Roscoe. Ad-o pe tipă.
— Nu depășe măsura, Roscoe, zic eu. Sau o să-ncep să mă gîndesc mai înfrî la mine înaintea de a mă gîndi la asta

— S-o vedem și pe asta
Louie respire înarmat cu o seringă deja plină

Helen pune un platou pe masă și aruncă o privire prin cameră. Ochiul îi crește în orbitor

— Nu te speria, zice Roscoe. Nu-i pentru
— Placute, îngurește ea
Acul își stră

— mă apier spre ea ca s-o tăruf. Pe urmă cobor într-un hău în-ă fund pentru o clipă a neantului. Pe urmă mi se

— Am muncit, răspunde ea surzînd. Am curat în apartament și am spălat rufe fetelor. Ca o micuță menajeră model.

— Cum s-au purtat cu tine?
— Nu prea rău, la urma urmei Merrilee a devenit foarte draguță din clipa în care și-a dat seama că nu-i fac curte lui Roscoe. (și reprimă un fior.) N-am văzut niciodată un tip mai îngrozitor.

— Nu-i o țigară?
— Nu, îmi pare rău.
— Caută în buzunarul meu de la

— Am muncit, răspunde ea surzînd. Am curat în apartament și am spălat rufe fetelor. Ca o micuță menajeră model.

— Cum s-au purtat cu tine?
— Nu prea rău, la urma urmei Merrilee a devenit foarte draguță din clipa în care și-a dat seama că nu-i fac curte lui Roscoe. (și reprimă un fior.) N-am văzut niciodată un tip mai îngrozitor.

culest pe fundul plicinei și privește suprafata în apă, o agită puternic, pe urmă se liniștește.

— precum un dop spre suprafata apei, brațele s-o salvez pe Rebecca

— Deschid ochii. Merrilee e apăsată deasupra mea

— Așa. Mi ai spart timpanele încerc să mișc brațele și

— lase din încăpere. Helen mă privește și so

— îmi pare rău Din pricina mea ai dat de

— Cred că mai curînd datorită mie Am

— Am muncit, răspunde ea surzînd. Am curat în apartament și am spălat rufe fetelor. Ca o micuță menajeră model.

— Cum s-au purtat cu tine?
— Nu prea rău, la urma urmei Merrilee a devenit foarte draguță din clipa în care și-a dat seama că nu-i fac curte lui Roscoe. (și reprimă un fior.) N-am văzut niciodată un tip mai îngrozitor.

— Nu-i o țigară?
— Nu, îmi pare rău.
— Caută în buzunarul meu de la

— Am muncit, răspunde ea surzînd. Am curat în apartament și am spălat rufe fetelor. Ca o micuță menajeră model.

— Cum s-au purtat cu tine?
— Nu prea rău, la urma urmei Merrilee a devenit foarte draguță din clipa în care și-a dat seama că nu-i fac curte lui Roscoe. (și reprimă un fior.) N-am văzut niciodată un tip mai îngrozitor.

— Nu-i o țigară?
— Nu, îmi pare rău.
— Caută în buzunarul meu de la

— Am muncit, răspunde ea surzînd. Am curat în apartament și am spălat rufe fetelor. Ca o micuță menajeră model.

— Hei! (Merrillee apare în prag cu un pistol în mână.) Ce se întâmplă?

— Mi-a cerut o țigară asta-i tot, răspunde

— Da! (Merrillee surde.) Bine, dă-i.

Țigara și mi-o vîră între buze. Merrillee se

Helen se așază foarte aproape de mine și

— Sînt multe legături? o întreb eu.

— Nu prea. Dar sînt rezistente

— Aprinde-ți o țigară

Scoate una din pachet și o aprinde

— Trage un fum, pe urmă pune-ți capătul aprins pe frînghie, la capătul patului, Merrillee n-o să se prindă

Trage din țigară pe urmă lasă să-i cadă mîna de-a lungul coapsei cu un gest firesc. După o

Încep să pufăi în viteză ca să neut

mirosul de

schema, fi zic eu.

îndcă tutunul a prins miros de

— Nui nimic, e pentru o cauză dreaptă Vorbește în continuare, nu mai avea aerul

absorbită de ceva în mod deosebit

filme care ne-au plăcut, de programele noastre favorite de la televizor. Vo

— Pleacă peste o clipă, zic eu și încearcă

— Co-o să facem?

Îi surd.

— Nu mă întreba, nici eu nu știu Dar m-am cam săturat să-l mai aștept pe Roscoe cu aerul lui de dur

Se ridică de pe pat

— Noroc

Și iese din încăperea. În trecere include ușa după ea

încă atunci cînd se va deschide ușa să nu fiu

— Cum îi merge? Întreabă Roscoe.

— Bine, răspunde Merrillee, E treaz de o

Roscoe dă un ordin

îți spun eu

— Bine, zice Helen.

O aud cum străbate încăperea, pe urmă cum include ușa bucătăriei după ea

Așa că o să-i ducem pe Kratz, pe Cameron și pe fată în apartamentul ei și o să organizăm cu ei totul Cînd o să vină acolo pe înșuși o să se peră că domnul Kratz a năvălit în aparta

de furie, a scos pistolul și-a omorît pe a

lul și l-a doborât pe Kratz. Iar poliț găsesc pe toți trei buni de pus în pardesul de scinduri.

și asterne liniștea

— dragă, începe Merrillee, nu-l cunoșc pe Kratz și bănuiesc că detectivul își meri

pe un ton rece

Aud pasul tîrșit al lui Louie care se îndreaptă

Ușa se deschide și mă dau după ea Louie

și apoi îl văd și pe el

— Orace... pornește el să spună văzînd patul

— pîd lațul pe după gît, mă îndepărtez trag cu toate puterile de capătul frîn

Lațul l se strînge în jurul gîtului și-i tace

Nodul e așa de strîns încît Louie n-o să

tru el

Pun mîna pe pistol și trag un glonte în bocu

pe coridor în virful picioarelor mă așez astfel

CARTER BROWN

Mă îndrept pe bişbite spre fereastră, o deschid larg. Apoi o închid cu zgomet. După care mă strecor sub pat

— Heil Am fatal Predă-tel (Nu răspund, decât un începutul urlă din nou)

Roscoe înjură din nou.

— Louie e scolo! Ură! Mamie cu o voce isterică Vreau să intru să văd ce se petrece! Nu pot să rămân aici în timp ce ai poate că e gata să crape

— Gural! Ii zice Roscoe Ascultă! Îndreaptă pistolul ăsta spre fată! Am să intru şi am să pun

(Hidică vocea) A, auzit, Pideuşa ta o miorleşte decă nu şezi de-acolo!

Presupun că Pe urmă un ton dr

înzătează spre pat şi se căldă pe el ca să

nhieve pe Louie pe podea } Dumnezeu! excamă el cu o voce întredăiată Ce i s-a în-

pling pe cadavru! Iui Louie

un tatou că se poate de dragă

re fără surtesă să găsească

c eu politico

— tins lângă Louie. Unde vrei să trag, Roscoe? În spate! Ai destul curaj ca să te-ntorci? Începe să se răsucescă încet-şor.

— Am să-ţi zic alt lucru, Roscoe! Ai un pistol în mână şi sperai al dracului că o să poţi trage naibea mea. Dar n-o să reuşeşti.

Continuă să se întoarcă încet-şor. În clipa următoare e în profil. Pe urmă e pe trei sferturi

— zădărnice! Stăruieşte completă spre mine şi nebun de frică, apasă pe trăgaci în aceeaşi clipă. Glonteile trece la un

se înfige în perete în spatele meu

li trimit atunci trei boabe în gh

care el nu mi-ar fi lăsat-o

Genunchii l se înmoaie deodată şi cade la

— Vă dau cinci minute ca să o stergeţi Poli-

Mă duc în salon Helen se apropie de mine

— N-am îndrăznit nici măcar să mă rog spune ea aruncându-mi-se în braţe

O string la piept

— Acum totul e bine, zic eu. S-a aplecat O să-l vizităm pe Kratz ca să i facem o surpriză.

Dar mai întâi trebuie să găsească un lucru care

boa ceva, i zic Dar nu ştiu
me şi eu Mamie ies din dormitor Au

— Plecăm, domniule anunta Merr

Uşa de la intrare se întinde în urma lor.

Helen reapare cu două pahare în mână

— Ştiu unde locuieşte Kratz? o întreb eu

— Are o garsonieră nu prea departe de mea

CARTER BROWN

Ajungem la

Kratz trece fără să tovăiască pe un stop roșu
— Hei, ce faci? Vrei să te sinucizi?

la ultimul act. Dar prezentarea te răsună
e plină de simfonie.
trece
ei

— Locote vă așteaptă... și încă cum!
Un sergent se uită la halatul violet al lui
și fluiera admirativ.

— Ai văzut cine-a venit? zice
— Mory Crăciun... cu patru lu

sergentului. Mă întreb dacă își aduce aminte
humai. Ieri era cel mai mare imprevizibil de music-
blonde

... fusese o secretară blondă
... era Kratz care îi era și amant

— Din rînd în cînd
unui biet detectiv partic
[ne Demus năvălește la intrare.

— Ah! hotărît pînă la urmă să apară

că nu pare, dar e unul dintre cei

... Kratz
... condamnă la cinci ani de închis-

Rebecca să-l ia de bărbat. Putea acum să i
casă din veniturile ei pînă la adînci bătrîneți

... pus să-i ceară cincizeci la sută și să ste-

frumosi. Nu să știm niciodată pe ce

să dea o lovitură la o bijuterie și cu ocazia asta
am făcut cunoștință cu el. A încesat doi ani

Helen îmi aduce un alt pahar. Îi beau dintr-o

— La oraș Roscoe a avut sim

să spună totul. Cum a făcut-o, nu știu. Apoi,

li surâd larg lui Joe

— (mi) pare rău că mă exprim ca într-un

Rebecca: — Așa că, dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

A Rebecca: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă
pe Joe: — Dacă n-ai să mă

— Kratz ar putea preciza ce rol a jucat în

să vorbească. O să facă

li arunc o privire lui Kratz care dă din cap

— Dar în seara asta ce te mai petrecuți?

n te-ai lăsat în brațe?

seacă își dă cu părerea cu un aer întunecat pe
chip

— Spori să n-ai neazurul. Haber n-ai ce noroc
al Bill

mină po

Asta zici tu că-i noroc?

Joe se întoarce spre Ma

— Iar, pe Kratz și închi

Kratz se ridică greoi și

un serviciu, dacă se poate. E vorba de Rebecca
femeia asta a suferit

— le sînt pustii. Nu scoatem nici o vorbă
a cînd ajungem la Helen.

le mai vîd?

— Sigur. O să și dau un telefon

— Drăguț fel de a trimite o fată la plimbare.

O să și dau un telefon. Dar n-ai să faci nicio-

mal lași să treacă o săptămîină și încă una

— De ce nu scrii o carte?

— Ce-ai să faci? O întreb eu

— Am să părăsesc de mine apartamentul.

și ea o stupe de secretară. îi revăd chipul,

aud vocea. Insufletita cu care își vorbea

— Noapte bună, Helen, zic eu deodată

De-abia apucă să închidă portiera că o și

Dorm pînă la prînz. Nici că m-aș fi trezit

— Ii trziu Joe e informat oficial că indulgență problema celor patru ani de închisoare pe care o oarecare Rebecca Santos îi mai are de plătit

Joe îmi dă voie s-o vestesc pe Rebecca

VII

Nu s-a schimbat nimic în decor. Doar că în jurul casei nu mai sînt polițiști. Îmi parchez mașina în spatele elegantel Aston Martin

— Ce te aduce aici?

— Ce surpriză plăcută! Se dă înșopit ca să mă tase să trec

Întreăm în saloan. Îmi toarnă un pahar cu

— Ce te aduce aici? mă întrebă ea

— Am să îți dau o veste bună. Dar ești la curent cu ce i s-a întâmplat lui Roscoe?

— Dar multumesc fără tine aș fi are scrisori de

— une să-ți faci griji în legătură

Fata i se luminează

— Bill! Nu faci o gumă proastă?

ajuns la concluzia că ele nu se

cea făcut o oarecare Rebecca Santos. Nu trebuie să îți mai fie teamă de nimic

— E minunat. Te rog să nu mi-o lei în nume. Dar mă gîndeam chiar înainte de rit de reaptă a fost soarta cu tine. Doar datorită ție am scăpat de neazuri tar tu l-ai avut drept client pe Kratz. Așa că

voie să îți plătesc eu onorariul. Te rog. Nici nu știu ce plăcere mi-ar face

— Te-a te Rebecca. Dar nu

Reduc orîu spre ea) O iubeam mult pe

— Nu știu, răspunde ea cuprîntă de-un fior,

întîlnire? Mi-ai spus că nu soasești ogîlni

— Așa e, zice ea zîmbind la rîndul ei

— Asta mă frîmîntă și azi. Spune-mi, ade-

un nou impresar care nu-mi a decît rece la suia

îmi aduc brusc aminte de celălalt frate.

— Cum se simte Carl?

— Foarte bine dacă ținem seama de tot ce s-a întâmplat. — pe asta e pe playă, cu caietul lui de însemnă — la acel minunat roman

oșt pe aici și nu v-ați întîlnit

încerc să refuz, dar nici nu vrea să audă

— Mă duc să mă schimb, îmi spune ea. Toarnă-ți un pahar ă simte-to ca la tine acasă

— Poți să zăbovești cît vrei. Sîcile mi sînt pare destul de plină

După ce pleacă îmi torn un pahar

Carl, cu corn

becca s-a dus să se schimbe

— Foarte bine, răspunde el ducîndu-și paharul la gură. Asta o să ne lase vreme să tragem o du

— Cum merge romanul?

— Destul de bine. Dar e vorba de o muncă de lungă durată.

— O să fac tot posibilul să-l cumpăr atunci când o să apară.

— Îți mai pune în pahar.

— Am citit în ziare felul cum te-ai descurcat cu Roscoe. Ești tare dibaci.

— Mda! Acum totul s-a sfârșit.

— Da. S-a sfârșit. Dar nu pot să mă împiedic să mă gândesc la nenorocitul acela de Dominic și la Lila.

— Călină! Încep din cap.

— Mă frământ în fotoliu. Dacă trebuie să rămân la masă, nu vreau să mi se amintească de Lila.

— Rebecca! Îmi zicea că nu-i place atmosfera din casă, schimb eu subiectul discuției.

— Atmosfera din casă, repetă el încruntînd din sprincene. De ce?

— Zice că e stranie și malefică. S-au petrecut aici prea multe lucruri îngrozitoare. Iar casa le-a păstrat urma.

— Își bea și al doilea pahar și își mai toarnă încă unul.

— Prostii de femele isterică! Rîde el batjocoritor. N-am auzit niciodată așa ceva. Casa asta e minunată.

— În orice caz, cînd o s-o vîndă nici n-o să-l mai pese.

— Își ridică uimist capul.

— Cînd o să facă cel

— Începe să-mi pară rău că am adus vorba de așa ceva.

— Mi-a zis că vrea să vîndă casa.

— S-a țicnit?

— Îi zîmbesc.

— Nu-i atît de dramatic. Casa asta n-are nimic deosebit.

— Nimic deosebit! Ridică el glasul. E o casă minunată pentru un scriitor, casa ideală. N-ai schimba la ea nici o țigă. O ador! O să trăiesc aici pînă la sfîrșitul zilelor!

— Bine, bine, îl liniștesc eu.

— Dă pe gît și al treilea pahar. A căpătat un aer întunecat.

— Nu cred că vorbește serios, mormăie el. Nu se poate gândi s-o vîndă. Își pune paharul, alături de caietul negru. Trebuie să-i vorbesc, zice el pe un ton neliniștit, mai înainte ca ideea asta timpidă să se pună în aplicare. (Se îndepărtează doi pași, pe urmă se întoarce spre mine.) Iartă-mă, dispar puțin, și iese în grabă.

Îl privesc cum urcă scara. E timpul să-mi mai torn și eu un pahar. Mă ridic și mi-l umplu cu generozitate. Pe urmă îmi dau seama că și-a uitat preșosul său caiet pe masă.

Îspita e prea mare. M-am întrebat deseori dacă scrie cu adevărat în caietul ăsta nenorocit. Îl poartă peste tot. Mă întreb dacă nu-l ia cu el și cînd face dușul.

Înfac caietul, mă ayez din nou în fotoliu și încep să răsfoiesc la întîmplare. Prima parte e plină de citate din autori celebri. De unii dintre ei am auzit, de alții nu. Încep să

cred că însemnările astea nu sînt atît de interesante pe cît speram.

Sar atunci la paginile din mijloc, scrișe cu cerneală roșie. Carl probabil că le consideră importante așa că încep să le citesc.

E acolo un titlu caligrafiat cu griji: *Măreția meseriei de scriitor*. Îmi zic că asta poate că merită să fie citită.

Experiența este singurul lucru care contează. Nici un autor nu poate să aspire să ajungă la grandee dacă n-a cunoscut ei însuși marile tragedii ale vieții. Cum poate să scrie despre dragoste dacă n-a iubit? Cum poate să urască dacă n-a urât niciodată?

Ca să fiu cu adevărat un mare autor, un autor care să rămînă peste veacuri, trebuie să strădujă experiența tuturor pasiunilor omenești.

Dragostea este în general o emoție lipsită de valoare.

Ura e cu mult mai puternică.

Furia e și mai puternică decît ele.

Scriitorul trebuie deci să lase folul liber emoțiilor sale, să aibă experiența tuturor vicilor și tuturor pasiunilor, dacă vrea să aibă puterea să le descrie.

Cea mai mare emoție dintre toate e prilejuită de o crimă. Devii pentru o clipă un Dumnezeu printre oameni, legat de destin și de eternitate.

A ucide e o pasiune nobilă. A-ți ucide pe cel care ți se află mai aproape reprezintă un rafinament al acestei pasiuni nobile. *Morricid*, paricid, fratricid. Acestea sînt cele mai înalte culmi ale pasiunii.

Acest opogeu nu trebuie atins decît cu mare grijă. Poate numai o dată, sau, în caz extrem, de două ori în cursul unei existențe. Cea mai mare parte dintre oameni nu va cunoaște niciodată această experiență. Dar scriitorul care are o responsabilitate față de amănire, aceea de a traduce toate pasiunile nobile și murdare în termeni înțeleși de înțeles, trebuie să considere acest experiență ca pe o datorie sacră.

Toată alurenala asta se oprește aici.

Încep să cred că domnul Carl e mai complicat decît credeam. Mai dau câteva pagini. Spre sfîrșitul caietului sînt alte rînduri scrise cu cerneală roșie.

Cesele nu sînt făcute doar din mortar și din piatră. Ele păstrează gîndurile și faptele celor care trăiesc în ele. Dacă respectivele fapte sînt core adevărat mari, casa le va păstra atîta timp cît va exista oricît ar ruina-o timpul.

O casă care a cunoscut cea mai mare dintre toate pasiunile este o casă neprețuită.

Mă îndrept brusc în fotoliu. Două pagini mai încolo găsesc un alt pasaj scris cu cerneală roșie.

Căutul este un mare purificator. E un simbol al frumuseții iar lama sa de oțel strălucitor a bund pentru a distruge și a pierge.

Sar zice că o sonerie de alarmă răsună în creierul meu. Totul în acest caiet e mai evident decît o mărturisire.

CARTER BROWN

Matricid, parricid, fraticid. Omorirea părinților, a fraților, a surorilor.

Surorii

Mă ridic brusc și caletul alunecă la pământ. Covintele pe care tocmai le-am citit îmi dau srisoane. Am auzit de acest soi de nebunie, am citit articole în legătură cu astfel de cazuri.

Paranola.

Bolnavul suferă de nebunia grandorii, dovedește o trufie și o ură salbatică cultivate sistematic. Sîrgește prin a se crede atotputernic.

E clar. Mai clar decît la Roscoe.

Îmi apînd o țigară. Totul se explică acum, după un raționament lipsit de greș.

Carl e urgiașul.

Îmi închid ochii și îi revăd în noaptea în care Dominic a fost asasinat. Am alergat pe coridor după ce am auzit urletul și Carl a apărut în pragul ușii sale. Ai auzit? m-a întrebat el.

Î-a fost atât de ușor. Î-a fost de ajuns să ajungă la camera Rebeccai să-l ucidă pe Dominic și să se reîntoarcă. Urletul lui Dominic î-a stricat toate planurile, dar a avut totuși destul timp să se întoarcă la el în cameră. Celorlalți din casă, treziți de strigăt, le-au trebuit cel puțin două minute ca să se dezmeticească. Două minute ca să se trezească, să înțeleagă cauza trezirii lor, să se dea jos din pat și să-și tragă pe ei un halat.

Mă gîndesc la Lila și mă cuprinde un val de greață. Poliția a fost îndepărtată de împușcăturile lui Louie. Roscoe a pătruns în cameră și a forțat dulapiorul. O ocazie unică pentru Carl ca să ajungă în cameră la Lila, s-o ucidă, pe urmă să se întoarcă în propria lui cameră.

Asta explică neliniștea lui Roscoe după moartea fratelui său; n-avea nici un amestec în povestea respectivă. Omorirea lui Dominic nu făcea parte din planurile lui Roscoe.

Multe lucruri se lămuresc așa.

Țigara îmi arde între degete. Casa asta fetis. Casa asta din care vrea să facă un monument al propriei lui vanități. E templul, altarul crimelor sale. Aici unde și-a omorît cumnatul și sora.

Încep să pricep de ce a ajuns în stemea lui când i-am zis că Rebecca vrea să vină casa.

Rebecca!

Îmi aduc aminte că e la primul etaj și că frațele ei s-a dus ca s-o convingă să nu vină casa. Sînt singuri, sub. Mă îndrept spre scară clutîndu-mi cu un gest mășinal pistolul, dar nu-l am asupra mea.

O aud pe Rebecca urînd.

Urc în goană și o apuc pe coridor spre camera ei. Ușa e încuiată.

Mă dau înapoi doi pași și mă reped cu umărul înainte în tăbița ușii. Ușa se sparge. Îmi mai fac o dată vînt și lată-mă înăuntru.

Rebecca s-a refugiat într-un colț. Probabil că tocmai se îmbrăca atunci cînd a intrat Carl. Poartă un combinason dar n-are nici ciorapi și nici pantofi. Părul îi e în dezordine, iar

palărea feței îi este accentuată de lipsea machiajului.

Carl agită un cutit. Nici măcar nu-și întoarce capul spre mine.

— N-ai să vinzi casa ție? Ai auzit? În nici un caz n-ai s-o vinzi atîta timp cît sînt eu în viață.

— Nu, Carl, geme Rebecca, ridicîndu-și mâinile ca să se apere. Nu, repetă ea, n-am s-o vînd.

— Carl! îl strig eu.

Se întoarce încet spre mine. În ochii lui măriți în orbite pupilele îi strălucesc straniu.

— Șterge-o, zice el liniștit.

Continui să-l vorbesc pe un ton potolit.

— Carl, lasă cutitul.

— Ți-am spus s-o ștergi!

Mă răspuns fără să mă privească și acum a ajuns chiar lingă Rebecca. N-am nici o șansă să-l împiedic să-și ucidă sora.

— Carl! strigă ea pierdută! N-am să vînd casa. Am să ție-o las ție. Ți-o dau cadou. Cheamă un notar și o să facem hîrtiile imediat.

Clatină din cap ușor.

— E zadarnic. Vrei să mă duci de nas. Crezi că ai putea să scapi dacă ăș accepta. E prea târziu.

Carl ridică cutitul. Rebecca urlă îngrozită. Ochesc două imitații de urne grecești care sînt așezate pe un pemeu. Pînă mîna pe una din ele și o arunc cu mai multă forță decît un jucător de base-ball.

Îl lovește drept în ceafă și se face cioburi. Carl se clatină. Își pierde echilibrul, scapă cutitul, se lovește de zid și cade în genunchi. Iau rapid cutitul de pe jos. Rebecca se îndreaptă clatinîndu-se spre pat și se lasă să cadă pe el, își pune capul în mîini și începe să plîngă.

Carl se ridică gemînd de durere.

— M-ai lovit! zice el uluit. M-ai lovit! Sînt plin de sînge.

— Ești nebun!

Mă privește cu un aer rădăc.

— Nu înțelegi! Casa asta reprezintă opera întregii mele vieți. Nu pot s-o pierd. E ca și cum m-aș vinde pe mine însumi. De aceea trebuia s-o omor, arată el spre Rebecca. Fîndcă vroia s-o vîndă. Nu pot să-mi permit o asemenea crimă. Își vînd oare credințioșii timpul lor?

Nu mai suport să-l ascult.

— Rebecca, îi zic eu, cheamă-l pe locotenentul Demus. Spune-i să vină imediat.

Își înalță capul.

— Bine, răspunde ea cu oboacă în glas, se ridică de pe pat și iese pe ușă.

Carl mă spornează prieste pleoapele pe jumătate închise.

— Ca vrei să faci!

— Ascultă, ești bolnav. Ai nevoie de liniște și de odihnă. Ai lucrat prea mult la cartea ție

și al obosit. Locotenentul Demus o să te ducă într-un loc plăcut unde poți să te odihnești. O să aiă un doctor grija de tine.

O strălăbură ți schimonosește fața.

— Vrei să mă păcălești, Cameron, dar sînt prea deștept ca să cad în capcană. Vrei să mă dai de-aici și să mă-nchizi într-un loc unde sînt grații la ferestre și cămăși de forță pentru cei care nu suportă gratiile. Ei bine, n-am să merg acolo! (Vocea îi devine ascuțită.) N-am să merg, ai înțeleș?

— Te înșeli, Carl. În orice caz, ai să stai aici pînă cînd vine locotenentul.

Se apleacă deodată ca să-și frece piciorul.

— Mă doare piciorul. M-am lovit cînd am căzut.

Sînt cu ochii pe el, fiindcă mă aștept să mă atace. Cînd își pune planul în aplicare totul se petrece altfel de lute închît își ratează doar cu puțin lovitura. Sare asupra mea ținînd unul din fragmentele urnei ca pe un pumnal. Bucata de ceramică îmi zgîrîie pielea mai înainte ca să apuc să întorc capul.

Lovitura mea, dată orbește, nu e prea eficientă. Mi-am pierdut echilibrul cînd m-am ferit și pumnul meu nu-l izbește cît ar trebui de tare. Se dă totuși doi pași înapoi și scapă pumnalul improvizat.

Își recapătă echilibrul, scuipă spre mine și se repede la ușă. Îmi trebuie mai bine de două secunde ca să o pornesc după el.

Coboară scara în goană și lește pe ușa care dă spre plajă. Fuge ca un apucat și nici vorbă să-l mai pot ajunge, chiar dacă aș alerga la fel de lute ca el. Trece în peste dune pînă ajungem la stînci.

Alerg cu pași mari și încetul cu încetul mă apropiu de el. Privește o dată sau de două ori pe deasupra umărului și îi aud răsuflarea gîfătoare.

Nu va mai rezista mult timp. Carl n-a fost niciodată un atlet. Nu l-am văzut închînd și nu mergea la plajă decît ca să lucreze la roman. În afară de asta, bea ca un spart, ceea ce nu-i deloc în avantajul lui.

Ajunge acum la pîcina naturală unde m-am scldat cu Lila. Mărginile bazinului sînt acoperite cu alge vîscoase și lumecotoase. El continuă să gonească fără să țină seama de nimic.

— Atenție! urlu eu.

Aluneacă pe o grămadă de alge. Bete aerul disperat cu brațele ca să-și recapete echilibrul. Pe urmă se prăbușește.

Craniul lui izbește marginea piscinei cu un zgomot pe care îl aud de la cincizeci de metri. Urmează un pleoscăit cînd atinge apa. După aceea nu se mai aude nimic.

Fug pe ultimii metri cît pot de tare și mă opresc la marginea piscinei. Corpul lui Carl coboară spre fondul bazinului. În jurul capului său apă se colorează imediat în roșu și un peștișor ulmit se îndepărtează în grabă. Îmi scot haina, îmi implu plămîni cu aer și mă arunc în

apă. Reușesc să-l apuc de revers și cu o puternică lovitură de pictoare, revin la suprafață.

Am impresia că plămîni mei vor exploda cînd ies în aer și la lumina zilei. Ajung la marginea bazinului și îl uez pe Carl pe stîncă. E o povară inertă și greu de manevrat. Arată îngrozitor. Are o rană urtă la timpă de unde sîngele continuă să curgă. Îi caut inima sub hainele ude. Îmi dau atunci seama că l-aș fi putut lăsa foarte bine pe fondul apei.

Zădărnici eforturilor mele mă copleșește pentru o clipă. Rămîn întins alături de el, așteptînd să-mi recapăt puterile. Îmi aduc aminte că în acest bazin am înnotat cu Lila. Era atunci minunată și plină de viață și îndrăgostită de mine. Apa împede strălucirea în soare. Mă ridic încet și mă scutur de amintiri. Îmi iau haina de pe jos și mă îndepărtez ca să ajung la casă.

Soarele coboară la orizont și transformă într-un covor roz marea înspumată. Din hainele mele cad pe nisip picături de apă. Scot din buzunar un pachet de țigări care nu mă e deștept o masă informă de tutun și de birsie. Îi arunc. Aș bea ceva. Zece centimetri de whisky într-un pahar mare. Mă gîndesc la asta cu multă plăcere.

Pe urmă prin minți îmi trece un alt gînd. Pentru Rebecca s-au sfîrșit spaimile. Rebecca e în sfîrșit liberă și în siguranță.

Dominic și cu Kratz n-au s-o mai sîcile. Groaza care l-o provoca episodul acela din tinerețe s-a dus și ea. Poate din nou să înfrunte viața cu fruntea sus. Ultimul act al tragediei a măturat amenințările cu moartea.

Apropiindu-mă de casă, o văd pe Rebecca. Ridic brațul că totul e în regulă și ea îmi răspunde la gestul meu. Mărește pasul.

Mă întreabă din priviri ce s-a întimplat.

— A murit. Dar nu eu l-am omorît. A alunecat pe alge, a căzut în piscină și s-a lovit la cap. L-am scos din apă dar murise.

E cuprinsă brusc de frisoane.

— Sărutul Carl! Dar poate că e mai bine așa, — Fără doar și poate. L-ai chemat pe Demus? — Vine îndată.

Intrăm în casă. Însfac o sticlă și-mi torn cel zece centimetri de whisky pe care îi răvnește. Rebecca n-are chef să bea.

— Vezi, zice ea pe un ton ugurat, cu tot ce i s-a întimplat lui Carl, nu pot să mă-mpiedic să nu fiu fericită. Pentru prima oară în viața mea mă simt liberă.

— Ești liberă. Să nu uști asta. Nimeni nu-ți mai poate face nici un rău.

Îmi zîmbește cu căldură. Pe urmă se uită la ținuta ei.

— Ia te uita! Zice ea speriată. (E tot în combinezon și cu picioarele goale.) Trebuie să mă duc să mă îmbrac mai înainte ca să vină locotenentul.

Urcă repede scara.

Îmi mai torn un pahar, ochesc un pachet de țigări de pe masă și îmi aplec urechea. Pe urmă, cu paharul în mână, mă îndrept spre ferastră ca să privesc marea.

Mă simt nici o amărăciune în clipa asta. Mă gândesc la familia Santos și la frații Ellard. Când am zis că nu sînt oameni întregi eram încă blînd. O să-mi aduc aminte de Lila cînd voi trăi dar durerea din suflet mi s-a stins pentru totdeauna.

Cu excepția ei, toți ceilalți erau niște tic-nici. Gata. De-acum pot să mă gîndesc și la oamenii obișnuiți.

Oameni ca Joe Demus, sergentul Mattoy. Ca Helen Ames.

Mă întreb dacă o fi găsit un alt apartament. Mă întreb dacă o fi găsit un post de secretară.

Ea însumi aș avea nevoie de o secretară. Mă întreb dacă o fi la fel de frumoasă, cînd bel sau nu, și-mi dau seama că pot să lămuresc acest mister invitînd-o dinădă să joam masa împreună.

Am să-i dau un telefon. Sîgur că dai

Veriune în limba română de
G. ARJON
Ilustrație de SAȘA MERET

SOLUȚIILE PROBLEMELOR PUBLICATE ÎN CUPRINSUL ALMANAHULUI

Pagina 113

Persoana suspectă este BARBATUL, intru-elt dacă ar fi intrat în camera sa, nu ar fi avut nici un rost să mîi bată la ușă.

Pagina 189

În marea majoritate a cărților, paginile fără soț se află pe dreapta, iar cele cu soț, pe stînga. Comisarul a răsfoit dicționarul să vadă dacă această convenție este respectată și în acest caz, deci, era imposibil

ca Nobby să fi plasat hancuța între paginile 123 și 124.

Pagina 244

1. Telly Savalas, Kolak din serialul TV Joe Ashow, om de afaceri texan
2. Margaret Thatcher, premierul Marii Britanii
3. Janet Brown, actriță londoneză
4. Barbara Streisand, stea de cinema
5. Joan Glasser, psiholog din Los Angeles
6. Charles Bronson, omul dur din westernuri

Nick McNichols, paznic de construcții din San Diego

5. Liz Taylor, actrița neîmbîlînzită din filme
6. Jaki Frank, cunoscută din New York
7. Sophia Loren, stea de cinema
8. Elaine Stahl, vinzătoare de pizza din Londra
9. Clark Gable, omul după care bat inimile femeilor
10. Gary Colvard, fotograf model din Los Angeles
11. Victoria Principal din serialul „Dallas”
12. Jacky Johnson, fotograf model din Londra